

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Vad händer på Bällsta MissionsCenter?

Vardagskampen för evangelium! Sid 16-19

UR INNEHÅLLET**LEDARE****Sanningen segrar!** 2**PREDIKAN****Församlingens konstitution...** 4**Mänsklighetens hopp...** 20**MISSION****Bed för missionsarbetet i öst** 15**För Gud kan ingenting...** 23**ARTIKLAR****Varför gick ni ut?** 10**Till mina (pingst-) vänner** 14**Reportage från Bällsta** 16**I dödens tjänst** 24**Socialborgarrådets bojkott** 26**Ända ifrån världens skapelse** 28**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael Eliasson, Berno Vidén,
Paulus Eliasson, Cosmi Foto m fl.****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: **www.maranata.se**E-post: **info@maranata.se****SPRIDES FRITT!**Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.**TRYCK****BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2003

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.**©MARANATA!**För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Sanningen segrar!

Sanningen kan inte tigas eller bojkottas ihjäl. Genom allt som händer i vårt samhälle, tvingas även motståndarna inse att det finns en gudomlig rättsordning och en gudomlig skapelsens ordning, som inte kan ignoreras utan att det får katastrofala följder.

Text: Stina
Fridolfsson

SÅ HAR DET HÄNT igen. Media, välvilligt och ivrigt uppbäckade av politiker, hänger ut en kristen grupp och försöker strypa åsiktsfriheten, yttrandefriheten och näringsfriheten. Stockholms socialborgarråd **Margareta Olofsson** uppmanar genom media till allmän bojkott mot Maranataförsamlingens hotell Pilgrimshem i Bromma. Uttalandet är högst uppseendeväckande, inte minst eftersom det är en av stadens högsta politiker som fäller uttalandet. Dessutom påstår Olofsson framt i ABC-nyheterna att församlingens hotell vare sig följer lagen eller stadens policy.

Media ställer välvilligt och ivrigt upp på politikernas smutsiga spel med att osakligt och oprövat hänga ut och utmåla en kristen församling. I dagarna kan man under stora rubriker läsa i tidsskriften "Situation Stockholm": "Familjer placeras hos agaförespråkare." Vare sig Stockholms stads representanter eller media har visat det minsta intresse till att ta reda på vad den i deras ögon så suspekta församlingen egentligen står för. Det finns vissa politiskt ofarliga grupper som man kan förtala, förfölja och misskreditera utan risk att drabbas av repressalier eller folkets avsky.

DET **ARNE IMSEN** SKREV som varning till svenska folket inför utvecklingen och de nya lagarna i vårt land för över tjugo år sedan, var ytterst befogat. Tyvärr har utvecklingen accelererat. Familjens upplösning leder till samhällets sammanbrott med ungdomsrevolt och normlöshet som konsekvens. Varje dag möter oss i media rapporter om problem som lagar och institutioner inte kan bemästra.

I de skrifter Arne Imsen gav ut för att varna för några av de norm- och moralupplösande lagar som tillkommit de senaste decennierna, finns trots den skarpa analysen och kritiken en positiv ton. En vägledning till hjälp för individen, även när hela samhällsordningen bryter samman. Genom att förtala och bojkotta Maranataförsamlingens företag, hoppas man på att kunna stoppa detta förhatliga budskap.

NÄR ANDRA UPPLAGAN av skriften "Kärleksfull aga eller kränkande miss-handel" gavs ut och presenterades på bokmässan i Göteborg 1998, blev det

Svenska Dagbladet, december 2002 i stor förtalskampanj under flera dagar mot Pilgrimshem Hotell.

protester och en känd barnboksförfattare uttryckte förtrytsamt om Maranataförsamlingen i TV:s nyhetskanal att "de borde inte få finnas!" Ett år senare utsattes BMC:s bokmonter på bokmässan för vandalisering. I media, där man visserligen inte hurrade för den kriminella handlingen, kunde man ändå ana en tydlig sympati för dem som inte stod ut med det budskap som fördes fram i skrifterna som ifrågasatte agalagen och den nya antidiskrimineringslagen.

I DECEMBER 2002 skrev Svenska Dagbladet ett skandalreportage om Pilgrimshem Hotell, brett uppbackad av Expressen, Radio och TV. Där kom det fram att de som förkunnar vad Bibeln säger om homosexuellt samliv, inte borde få någon plats i samhället. Och nu, ett år senare, är det dags igen. Uppenbarligen har ingen av dem som har synpunkter på Maranatas åsikter brytt sig om att ta del av vad som publiceras i Maranataförsamlingens skrifter – utgivna redan under åren 1991 och 1982!

Den bibelförankrade sanningen kan inte tigas ihjäl. Genom allt som händer i vårt samhälle, tvingas även motståndarna inse att det finns en gudomlig rättsordning, en gudomlig skapelsens ordning, som inte kan ignoreras utan katastrofala följder. Allt går mot sin upplösning.

Vi känner oss uppfordrade att på ledarplats lyfta fram några avsnitt ur de skrifter som så nu återigen angripits.

Ur boken "Kärleksfull Aga eller kränkande misshandel":

I ett samhälle som så behärskas av materialistisk existensialism som det svenska, där människan dessutom har upphöjt sig själv till sin egen åklagare, försvarare och domare över liv och gärningar, blir

"Situation Stockholm" slår an tonen för ny lögnpropaganda och åsiktsförföljelse i decembernumret 2003.

allt motsägelsefullt, inkonsekvent och opålitligt.

Den stat som menar sig ha mandat att förvägra tiotusentals ofödda människoliv rätten till existens, och ställer sin förnärma medicinska utrustning i dödens tjänst för att stympa, stycka och operera bort de oönskade, begår massmord.

Arne Imsens böcker har väckt het debatt på bl.a. bokmässan i Göteborg. T.v. tar Polisen upp en anmälan om vandalisering av BMC-förlags monter år 1999.

Det finns definitivt inga möjligheter att upprätthålla ett okränt människovärde tillsammans med det livsförakt dessa legaliserade och isystemsatta kränkningar mångmultiplicerat ropar ut från rättslösa individer. Varelsor som inte hunnit försätta sig i säkerhet utanför det moderskote som gav dem livet.

Mord i humanitetens namn är laglöshetens filosofi. För tiotusentals, har välfärden slagit över i sin motsats och blivit ofärd.

Barmhärtighetsdödande och hjärndöd är andra kusligheter som avtrubbande och nedvärderande smyger sig in i vår tillvaro med allt tydligare uttryck för livskränkande aktiviteter i vetenskapliga laboratorier.

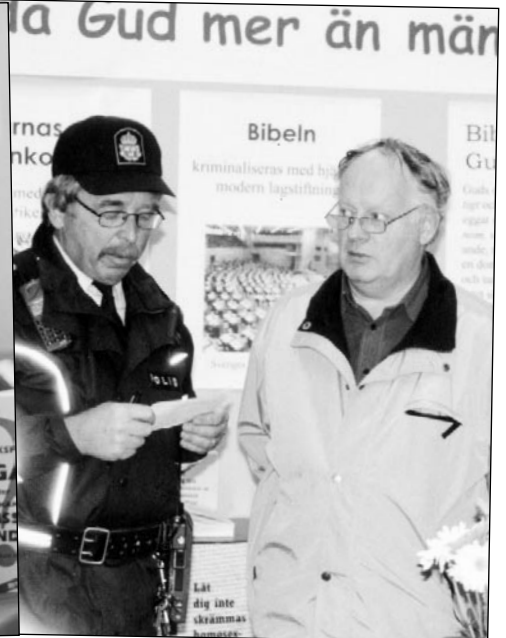
Det här ska ses som den riktiga och informativa, råa och brutala bakgrunden till den kompenserande och tillsynes barnvänliga agalagen.

På en och samma gång ska den skydda barnen mot deras föräldrar, och påtvinga alla medborgare en majoritetsbeslutad ideologi för likriktade attityder för uppföstran av barn.

Barnens rätt ska tillvaratas av polis och åklagare, samt lärare, socialtjänstemän,

läkare och annan sjukvårdspersonal. Dessutom räknar man med lagens psykologiska verkningar till att fostra fram vaksamma grannar som anger varandra, då märken, ljud eller synintryck motiverar ett anonymt angiveri.

Först lägger man ut bidragens och subventionernas röda matta för välfärd,

samexistens och samarbete. Sedan styrs de bidrags- och subventionsanpassade individerna och kollektiven av krafter utanför deras möjligheter att bevara sin identitet och radikalt påverka sin egen situation. - - -

Därför är agalagen farlig. Genom sin karaktär av generalklausul öppnar den dörrarna för det nakna godtycket. Det finns ingen som helst möjlighet att avgränsa och precisera vad som avses med "kränkande behandling."

Den sociala samlevnaden utsätts för mycket kraftiga angrepp från statens sida. Det vi, sedan urminnes tid, kallar normala samlevnadsformer, ersättes med nya. De nya är med samma historiska referens perversa och abnorma.

Lagar produceras med otrolig hastighet. Lagar som ingriper i medborgarnas liv, fastän de flesta inte har en aning om ens att de existerar.

Jag är helt övertygad om att de flesta vet mycket litet om motiveringarna för agalagens tillkomst. Att den exempelvis inte har någon straffrättslig funktion, utan är ett propagandainstrument för att framtvinga en majoritetsbesluten ideologi. Den klart uttalade avsikten

Forts. sid 9

ARNE IMSEN UNDERVISAR OM FÖRSAMLINGEN

Konstitutionen

Funktionen

Målet

Då vi läser Nya Testamentet, står det klart för oss att vi har avlägsnat oss ganska betydligt ifrån ursprunget, vilket ju innebär oerhörda konsekvenser. Istället för att befrias från världen, så har vi kristnat den. Eller importerat delar av världen som vi har kristnat och införlivat med vårt gudstjänstliv. Därför har Guds hus blivit mer eller mindre en röverkula. Det är inte lätt att upptäcka det alla gånger. Men en revolution är nödvändig för att ge oss tillbaka kunskapen, och framför allt hungern efter kunskapen.

Gud har en avsikt med våra liv. Det står i Guds Ord att vi ska växa upp till manlig mognad. Bibeln varnar för blötaktigheten; feminismen. Jorden är full av ryggradslösa blötdjur som kallar sig kristna. De är ett hot mot sann kristendom. Därför måste Gud få ta tag i oss på ett sådant sätt att vi får den stadga och stabilitet som hör evangelium till.

I Bibeln finns vad vi behöver för att få märke och ben. Substans och form. Gud har en speciell avsikt med oss var och en. Det är ett väldigt förtroende Gud ger då han anförtror oss sitt eget ord. Gud gör dig aldrig till medlem i en förening. Han gör dig till lem i en kropp. Vi vet hur det är med kroppen. Bara en propp kan hota

hela systemet. Det behövs förmodligen upplösas små proppar här och där i församlingskroppen så att det underbara livsflödet som pumpas ut ifrån hjärtat kan nå alla delar av kroppen. Till och med kapellärerna under naglarna. De är inte stora, men de måste ha blod från samma källa som pumpas ut i hela kroppen, både perifert och centralt, Gud vare evigt lov! Det som skiljer kan vara kvantiteter, men kvaliteten är densamma.

Det går inte forma en organisation eller administration – ett annat kärl – och fylla med blod och röra om så att det ska fungera. Så går det inte till. Det är människans sätt att försöka skapa en kropp, men då blir det en Kooperation. Då håller hon på och rör – det kallas rörelse – folkrörelse!

Tänk att Gud har klarat av det där med organismen! Det är inte så att en lem föds då och då och kroppen kommer i olika omgångar. Nej, hela kroppen kommer samtidigt! Vad vill jag ha sagt med detta? Tänk efter! Kroppen är vad Gud har gjort den till. Skulle det nu vara så att det finns brister i kroppen, att någonting saknas, då är de behoven mer än väl täckta genom Jesus Kristus – han som uppfyller allt i alla!

Det är helt obegripligt att Herren Jesus Kristus kunnat ge oss sitt välsignade Ord och bestämt att vi ska inkarnera det, så att Han blir synliggjord i oss, gestaltad, så

vi i våra dödliga lemmar kan vara bärare av det gudsliv som är oförgängligt och oförstörbart!

Ni är världens ljus!

Jag vill vädja till er att inte okritiskt svälja mitt budskap. Det jag förkunnar får inte vara någon slutlig sanning, det måste prövas noga utifrån Guds eget Ord. Jag ska förmedla häpnadsväckande ting. De borde inte vara så sällsynta, men de är det, eftersom ingen förkunnar det.

Vi blir kanske överraskade. Vad beror det i så fall på att vi ser det så helt anorlunda?

Det fanns något väckelsepionjärerna gick emot med ett djupt hat och kämpade mot med sitt liv som insats; därför att de upptäckte vad som var svek och förräderi mot konungen, och helt och hållet stred emot det uppdrag de fått.

Tänk på frågan om den kristna församlingen och kulturlivet. Vi kan nämna litteraturen. Det är litet riskfyllt att nämna någon enskild sak, men det måste konkretiseras om vi ska begripa det. Var och en fattar ju att kulturmiljön spelar en väldigt stor roll. På vad sätt kommer exempelvis TV och hela mediautbudet att påverka oss? Hur påverkar TV vårt böneliv? Våra bibelstudier? Vårt själavinnande? När det gäller TV:s betydelse är frågan: hjälper den oss och förnyar oss i bönen? Gör den oss ivrigare att skaffa

bibelkunskap? Jag tänker då inte på den rent teoretiska kunskapen, jag tänker på detta: *"I ären världens ljus"*. Vad är det att vara världens ljus? Det är ju inte att ha ljuseffekter som kyrkan skaffar sig då elljuset är släckt. Att vara världens ljus är att vara det förkroppsligade, uppenbarade Ordet, och har med våra erfarenheter att göra. Vår uppgift är inte att tala om ljuset. Ej heller att demonstrera det genom någon form av teknik eller religiös verksamhet. Att vara ljus är inte att ha en liturgi. Vårt ljus är något helt annat. Det är *uppenbarelse*, så att Ordet har blivit kött. Eller för att uttrycka det på ett annat sätt som aposteln gjorde redan på pingstdagen: *"Här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel..."* Det vill säga, det skrivna Ordet blir det upplevda Ordet.

Så länge det skrivna Ordet inte blir det upplevda Ordet, då är det mörker, hur många ljus vi än tänder. Hur mycket stearin vi än offrar, så är det mörker. Jesu Kristi församling är staden som finns uppe på berget. Berget är riket, staden är församlingen. Det som är typiskt för denna stad, är ljuset som lyser så att män-

En förstörd deg

Jag tänker på den förfärliga kvinnan, som också omtalas i Sakarja bok. Hon kom med sin surdeg som hon lade i krukan med mjöl. Surdeg brukar man ju blanda in i *degen*! Men hon väntade inte tills det var en deg, hon tog det redan på mjölstadiet, och därmed var allt förstört. Det var således meningslöst med alla andra processer. Bakning, gräddning, o.s.v. Alltsammans var smaksatt och hade blivit vad det inte skulle vara: en jäsprodukt. Vad är det för kvinna, som förstör mjölet?

Mjölet är viktigt. När profeten Elisa fick besked om att i staden Jeriko, som ju låg så bra till och hade så utomordentliga fördelar, där fanns det inte någon möjlighet att få något havandeskap att leda fram till liv. Det blev missfall. Hur gör man, när det inte föds något liv? Allt dör snart ut, självklart. Så kom man till profeten och frågade vad man skulle göra. Då tog han en skål med mjöl och hällde i vattnet – där har du bilden på Guds Ord.

Vad vi behöver i denna tid är ett kärll med Guds Ord och frimodighet att använda det. I den processen öppnas livets

den brud som ska befolka himlen, eller den sköka som befolkar och bygger upp det Babylon som Bibeln talar om.

Vilket är budskapet?

Vi ska nu ta upp tre ting. Den helige Ande vill göra undervisningen levande för ditt hjärta, så att du inte bara hör och välsignas av den, men du ser och hörsammar kallelserna att gå in i de av Gud förut beredda gärningarna.

På tre områden måste det ske en oerhört radikal förändring. Här handlar det om liv eller död. Ett faktum är ju att kristenheten genom perversa närkontakter och helt utombibliska relationer har drabbats av religionens hiv-smitta. Det innebär i realiteten att immun-försvaret har gått förlorat. Man har inte dött, man lever, men väntar på döden. Det finns ingen bot. Perversa relationer – utombibliska kontakter. Man har inte längre något försvar att ställa upp med. Det är nedbrutet. Det syns på församlingskroppen att den är tynande, kraftlös och glämlig. Sentimental, gråtmild, blötaktig, vädjande – men vanmäktig och hjälplös. Orkar inte ta ett tag i bönen. Orkar inte tränga sig in i Guds Ord. Orkar inte med själavinnande. Orkar inte ställa upp i strid.

Hela församlingen har, i alldeles för stor utsträckning, blivit ett hospital. Det värsta av allt: många kristna har hospitaliserats så till den milda grad att de är glada att de får leva. De kan inte tänka sig friheten. Friheten utgör ett hot. Glädjen i Gud är mer eller mindre tynande. Jag kan fortsätta tala så här, och det är ju sant alltsammans. Då är frågan bara: finns det hälsa? Det finns ett universalmedel som vi borde känna till och borde påminna varandra om i en utveckling som aldrig tidigare. Radikalmedlet är Jesu Kristi blod. Det är väl ingen normal läkare eller vårdinstitution som låter hiv-smittade dra omkring och smitta ner sin omgivning med fortsatta kontakter. De ska isoleras. Det är enda vägen till hjälp. Och vad är det uttryck för? Jo, kärlek! Det är kärleksfullt att vårda en människa som har angripits på detta sätt av någon anledning, och utgör – ett epidemiskt hot.

Om inte vi bejakar detta, då förstår vi exempelvis inte några av sändebreven. Ingen åker väl till Laodicea med erbjudanden om karismatiska upplevelser? Det vore upp-och-nervända världen! Laodicea ska inte ha löften om karismatiska upplevelser. Laodicea ska beordras: *Bättra dig! Omvänd dig!* Men vart har

Jag förstår inte riktigt vår tids kristenhet. Vi ska skratta, vi ska falla, vi ska hoppa, vi ska dansa – för all del. Men vad jag saknar är tårarnas religion.

Något som tyder på att man är tillintetgjord och förkrossad och upplever sitt behov av Guds nåd. Dessutom: blir så tillintetgjord över att höra rösten från ovan, så att man nästan är utom sig av tacksamhet.

niskor kan orienteras.

Vi har förlorat mycket därför att predikanterna mest talar om blommor och fåglar. Det ska man väl göra, men i det här sammanhanget måste vi få uppenbarelsens ljus till kunskap om Herren Jesus Kristus. "I ären världens ljus", sa Jesus – inte världens fyrverkeri. Inte världens illumination, utan världens ljus. På samma sätt som han sa "I ären jordens salt". Inte världens, men jordens salt. Inte jordens pudersocker. Vi kan undersöka vad Jesus sa, och hur vi har ändrat det. Genom våra fruktansvärt skickliga manipulationsmetoder har vi tagit hand om evangelium och gjort det till något helt annat än vad Jesus sa.

källor, och så föds det barn som aldrig tidigare! Vet du vad det kallas? VÄCKELSE! Vi behöver mjölet – gudsordet. Det visste denna kvinna när hon handlade som hon gjorde. Hon tog surdegen – vad är surdeg? Jo, det är gammal deg! Det är ingen ny produkt; något uppfunnet eller uttänkt. Det är bara en gammal deg! Så blandade hon surdeg i mjölet, och det uppstod en jäsningsprocess – allt förstördes.

När Bibeln talar till oss, talar den med ett oerhört allvar. Den lämnar allt skämt åt sidan och gör klart för oss att det inte finns något alternativ. För församlingen finns det inget val om den ska bli det Gud har bestämt. Antingen blir församlingen

omvändelsebudskapet tagit vägen? Sändebreven är ett femfaldigt väckelsebudskap till Jesu Kristi församling; ett femfaldigt rop: OMVÄND ER!

Ifrån det första stadiet; Efesusstadiet, via Sardes, Tyatira, Pergamus och slutligen Laodicea så är det fråga om omvändelse. Ingenting annat. Om omvändelsen blir ett faktum, då kommer löftet att uppfyllas: ”den som vinner seger skall jag göra till en pelare i min Guds tempel”. Det vill säga, Gud vill att vi ska bli pelarkristna. Det är något annat än vara en sån där blötaktig, modern kristen. Omvänd er. Tyvärr är det ingen som älskar det budskapet.

Vad beror det på att det är så stor skillnad på upplevelsernas kvalitet och uttryckssätt? När Johannes fick höra rösten så smalt han. Han hade vikt hela sitt liv åt Herren Jesus Kristus, och hade ingen annan tanke eller ambition än att tjäna honom varje dag. Nu hade han hamnat på Patmos, för Jesu vittnesbörds skull. Så hörde han rösten. Han blev fullständigt tillintetgjord, och han grät intill upplösning.

Jag förstår inte riktigt vår tids kristenhet. Vi ska skratta, vi ska falla, vi ska hoppa, vi ska dansa – för all del. Men vad jag saknar är tårarnas religion. Något som tyder på att man är tillintetgjord och förkrossad och upplever sitt behov av Guds nåd. Dessutom: blir så tillintetgjord över att höra rösten från ovan, så att man nästan är utom sig av tacksamhet.

Nog är det ganska märkligt när aposteln Paulus ska påminna sin vän Timoteus om tidigare upplevelser de hade gjort. ”Jag kommer ihåg dina tårar”. Är det något att minnas? Jo, du kan skriva upp att det hade satt sig fast när den unge mannen grät. Det var inte besvikelsens tårar eller självmedömkans tårar eller bitterhetens tårar. Det var förkrosselsens tårar. Sådana tårar lämnar mycket djupare spår efter sig, än alla skratt vi presterar.

Finns det ödmjuka, förkrossade och tillintetgjorda människor i tiden? I så fall är Gud där, för det är hos dem han bor. Det har han själv sagt: Jag bor i höjden, men också hos dem som har en ödmjuk och förkrossad ande.

Verkligheten är den att något måste hända på den här punkten, så att vi får en djupare ton. ”De går åstad gråtande, bärande sitt utsäde och kommer tillbaka, strålade av glädje. Utsädet måste vattnas med våra tårar. Johannes grät. Och så fick han höra Gud tala.

Då vi läser Nya Testamentet, står det klart för oss att vi har avlägsnat oss ganska betydligt ifrån ursprunget, vilket ju innebär oerhörda konsekvenser. Istället för att befrias från världen, så har vi kristnat den. Eller importerat delar av världen som vi har kristnat och införlivat med vårt gudstjänstliv. Därför har Guds hus blivit mer eller mindre en rövarkula. Det är inte lätt att upptäcka det alla gånger. Men den här revolutionen som jag nu nämner nödvändigheten av, måste ge oss tillbaka kunskapen, och framför allt hungern efter kunskapen. Det är tre saker:

Församlingens konstitution

För det första är det **församlingens konstitution**. Det måste stå klart för oss att vi kan aldrig starta eller etablera en församling. Vi kan besluta om allt annat, men aldrig om en församling. Den startar man inte, den måste *födas* fram. Då gäller alltså helt andra lagar. Man kan

att ersätta livet. Skaffa former och göra system så att det ser trovärdigt ut. Sedan bygga på och vårda traditionerna med olika religiösa element och komponenter. De som är speciellt utrustade för allt det här, är ju alla ceremonimästare som staten utbildar och betalar bra för att de ska sköta den religiösa servicen.

Vi ser inte riktigt allvarligt på det här, fastän vi borde göra det.

Hur konstitueras en församling? Det är frågan.

Församlingens funktion

Nästa fråga är **funktionen**. Där måste vi vara glasklara, så att vi inte manipulerar och exploaterar; tar hand om och gör med församlingen efter vårt eget huvud. Det måste ligga något mycket väsentligt i det här. Lyssna: ”den helige Ande och vi har beslutat”. Tänk om ärkebiskopen skulle träda fram för svenska folket och säga: Den helige Ande och vi har beslutat att här i landet ska det inte vara kvinnliga

Det måste stå klart för oss att vi kan aldrig starta eller etablera en församling. Vi kan besluta om allt annat, men aldrig om en församling. Den startar man inte, den måste födas fram. Då gäller alltså helt andra lagar.

starta en loge, en klubb och en förening och välja vilket namn som helst. Den kan heta Betania eller Filadelfia eller Laodi... Nej, det väljer vi inte, men Smyrna. Man väljer de namn man finner lämpliga. Jag har aldrig sett att någon församling valt att kalla sig Laodicea, fastän de flesta har blivit det. Detta beror på ett grundläggande fel. Det går aldrig besluta om att starta en församling, för det blir aldrig något annat än en religiös förening. En församling måste födas. Det heter om Sion, staden: alla är födda därinne!

Om man etablerar ett föreningsväsende och kallar det kristen församling, då går man fel redan från början. Man börjar på fel sätt. Det måste födas. Sedan måste det genom livets egna lagar växa fram så att det som ägt rum i det fördolda – konceptionen – leder fram till havandeskap, och så kommer förlossningen. Du kan vårda en docka som om det vore ett liv. Men det blir aldrig något annat än en docka. Den växer inte. Det är religionens sätt

biskopar! Vad skulle det bli? Ja, du kan ju tänka dig. Vi kan ta upp fråga efter fråga. Om de skulle träda upp och säga: Den helige Ande och vi... Det är helt otänkbart! Det ligger i sakens natur att ärkebiskopen och våra biskopar inte uttalar sig på det sättet, för det är ingen som förväntar sig att den helige Ande ska vara inblandad i deras styrelsebeslut. Det är olika statliga organ och partier som sitter och bestämmer och beslutar; väljer biskopar, o.s.v. Nu säger man att staten och kyrkan ska skiljas åt, vilket inte är sant. Det blir vissa förändringar, men skilsmässan uteblir av naturliga skäl. Det lämnar vi därhän, för det är inte det som är intressant för oss.

Det finns ett strålade sammanhang, rakt igenom hela Nya Testamentet, som vill hjälpa oss tillrätta med dessa frågor. Men vi har blivit så anfrätta av den moderna tidens demokratiska tänkande, så vi inbillar oss att vi kan införa parlamentarism och demokrati i församlingslivet. Alltså blir församlingslivet

parlamentariska lösningar och metoder och demokrati. Demokrati betyder folkstyre – eller pöbelstyre. Laodicea betyder folkvälde. Det är inte bara en företeelse, utan ett *tillstånd* som Bibeln talar om och varnar för.

Det vi behöver är självklart inte demokrati och parlamentarism. Vi behöver *teokrati*. Guds-styre. Hur ska detta förverkligas? Då känner sig någon hotad: ja, den där patriarkalismen är ju hotande. Den hotar allt demokratiskt liv! Patriarkalismen. Vad vi behöver är ju patriarker! Finns det en mönsterbild för Guds församling i tiden? Då måste vi naturligtvis begripa att vi inte får bli förnärmade då vi upptäcker att det kommer att innebära disciplin och koncentration.

Det låter ganska illa när man inte bara vill löjliggöra, men utradera något från Guds Ord. Man är mycket mån om att utradera Guds ordning och ersätta den med något annat. Det står att mannen är kvinnans huvud, men det står också att Kristus är mannens huvud. Där ser vi ordningen! Tar du ut ett element ur sammanhanget, då tar du bort alltihop – vilket innebär att församlingen så småningom blir en hydra. Antikrist med många huvuden. Men församlingen är ingen hydra med sju ansikten. Församlingen är en kropp. Den har ett huvud; det är Kristus.

Vi kan ju gå in på andra frågor som är livsfarligt att nämna. Det står: *"Jag vill att ni ska veta hur man uppträder i Guds hus, vilket är den levande gudens församling; sanningens stödjepelare och grundfäste"* Om man ger sig på grundfästet och stödjepelaren, då rasar alltihop! Det är väl ingen idé hålla på med taket, när grunden är borta! Sannolikheten talar för att då också taket har försvunnit. Det finns grundläggande frågor, det finns fundament. Sanningens grundfäste och stödjepelare. Tänk om vi idag predikade vad Guds ord säger, och lämnade det karismatiska pladdret! Som om det skulle vara så väldigt viktigt att vi alla blev karismatiker! Det är väl inget problem för Gud att döpa människor i den helige Ande. Det är väl inget att bråka om, det gör han. Skriften säger dessutom att han ger oss anden med en avsikt. Att vi ska få kraft att ha välsignade möten och känna oss riktigt lyckliga och leva tryggt och säkert? Nej: ni ska få kraft för att bli mina martyrer! Vi ska inte få kraft för att bli lyckliga – det är

för billigt! Det är realisationsvaror som man hittat på i seminarierna. Man utbildar predikanter att sälja dessa dåliga och billiga produkter. I skolen få kraft för att bli mina martyrer – vittnen.

Församlingens funktion är enorm när den blir uppfylld av denna kraft. Vi har låst oss fast och fixeras av Apg 2 där det talas om tungotalet. Det är inte dåligt, men vi måste gå ett steg vidare, så vi upptäcker att det är ett skeende. Är du medveten om att den helige Ande tog itu med den djupaste och mest avskyvärda

En lek med helig eld

Vi kan läsa om dem som bar fram främmande eld. Elden föll när allt var utfört enligt vad Gud hade sagt; prästerna hade utfört sina uppgifter. Brännoffret var klart – då föll elden från höjden, och hela menigheten lovade Gud. De jublade och tackade när den gudomliga elden föll, som en bekräftelse på försoningen och upprättelsen. Det var uttryck för Guds nåd och barmhärtighet.

Det dröjde emellertid inte särskilt länge, förrän samma eld som framkal-

Herre, jag frågar dig: Rannsaka du våra hjärtan och njurar. Är det din eld som driver oss, eller är det naturlig eld? Talanger och annat. Varför sjunger vi, varför vittnar vi? Varför går vi till möten? Varför spelar vi? Herre, varför vill vi evangelisera?

bøjelse vi har i vårt väsen, nämligen skrymteriet! Skenet, masken. Det är det värsta som finns. Vi läser vad som skedde med Ananias och Safira. Låt oss anta att Gud svarar på vår bön, som han gjorde i förstone. Är du säker på att vi skulle kunna gå ut från möteslokalen? Det kanske skulle innebära att det inte bara blev en samling tungomålstalare i församlingen, men många skulle bäras ut med benen före.

Lek inte med elden. Låt oss föreställa oss att Gud skulle ta oss på allvar, när vi är så självsäkra. Det är så självklart att Gud ska möta oss och fylla oss med anden. Fastän vi är kvalificerade skrymtare, så väntar vi att han ovanpå det ska ge oss den tredje personen i gudomen, så vi kan leka med honom också.

Har du hört det här: *"Folket satte sig ner för att äta och dricka, och stod upp för att leka"*. Det står faktiskt så. Men det står också att det fanns en klippa som åtföljde Israels barn. Ur den klippan drack alla. Och alla blev döpta till Mose.

Vi kan inte blunda för att Gud är både helig och rättfärdig; kärleksfull och fullkomlig. Han vill inte ha någon lekstuga. Sannolikheten talar för att människor inte dansar sig in i himlen, men dansar sig in i helvetet. Vad vill jag ha sagt med det? Ligger det närmare för oss att gå förloerade än att bli räddade? Visst inte. Men risken finns. Så länge vi är på denna sida av evigheten är vi i riskzonen.

lade den härliggjorda glädjen, framkallade död. Vem är det som faller omkull och skiljs från gemenskap och ämbete? Vi läser i 3 Mos. 10 om att den eld som framkallade jubel och glädje, här framkallar död. Två effekter av samma eld. Den ena frigörelse och den andra förhårdelse. Titta på Aron. Han står färdig att sätta igång sorgearbetet. Börjar med att riva sitt hår och sina kläder. Men då sade Gud nej. Du får inte oordna ditt hår, du får inte visa din sorg. Guds kärlek hade drabbat församlingen – i en annan dimension. Och Gud ville förhindra att hela församlingen gick under i samma skrymteri. Så Guds kärlek skilde dessa präster från församlingen.

Jag medger gärna att detta inte är en uppbyggelsepredikan – men vad ska jag göra? Jag kan inte vara så lumpen att jag tar med det som smakar gott och lämnar det som samtidigt är så nödvändigt för att vi ska se helheten. Arons söner bars ut. Fadern fick inte oordna sitt hår. Det finns inte rum för sentimentalitet där Guds Ande är. Det finns inte rum för att spela ut sina känslor. Vad är det Gud håller på med? Han håller på att upprätta sin ära genom att demonstrera sin helighet.

Jag vet inte hur många liktåg det skulle bli om Gud skulle uppenbara sin vrede över ljumhet, ligkiltighet och försumlighet. Om Gud skulle demonstrera sin vrede över skrymteriet. Förmodligen ganska många. Jag vet inte hur detta

samhälle skulle orka med. Hur skulle myndigheterna klara av detta? Men jag vet att den väg Israels folk gick genom öknen, kantades av grav på grav – grav på grav. Det är väl inte det som är typiskt för Gud? Gravar och åter gravar. Kapitel efter kapitel handlar om dem som dog. Till sist är hela generationen borta. Det är bara några kvar. Två. *Deuteronomium* – den gamla lagen given till ett nytt släkte, en ny generation. Sannolikheten talar för att den största majoriteten av dem som beslutat på konferenserna, de som har lett församlingen; haft fullmakter och förtroenden kommer att skiljas från ämbete, tjänst och gemenskap genom död.

Hur många liktåg skulle det bli om Gud skulle gripa in? Många skulle demonstrativt och omedelbart skiljas ifrån tjänsten, därför att de bar fram främmande eld. Vad hade de gjort? Främmande eld är naturlig eld. Det är talanger. Aron fick inte sörja. Det finns inget rum för sentimentalitet när Gud går fram. Det finns bara rum för sanningen. Vad hade de gjort?

Strax efter denna händelse kommer beskedet till Herrens tjänare, prästerskapet: De fick inte ta vad som helst, dricka vad som helst. Inte druvor. Inte ens förstadiet till vin. Och inte vin. Det vill säga, de fick inte berusa sig. Vad hade Arons söner gjort? Istället för att göra vad de skulle göra; hålla elden levande, hade de berusat sig. Lågan, som skulle näras morgon och kväll med ved och offer – ved, Guds Ord, offer hade slocknat. Prästerna hade berusat sig. I berusningstillståndet slocknade elden. Då tänkte de: det fixar vi! De såg inte skillnaden på Guds eld och främmande eld. De tänkte: vi tänder en ny låga. Sätter ny fart. Det går inte till så. Eld gick ut ifrån Herren. Det går inte med främmande, naturlig eld. Det går inte med naturliga gåvor. Ska du tjänstgöra i helgedomen och vara Hans tjänare och tjänarinna, då måste du ha den gudomliga elden.

Herre, jag frågar dig: Rannsaka du våra hjärtan och njurar. Är det din eld som driver oss, eller är det naturlig eld? Talanger och annat. Varför sjunger vi, varför vittnar vi? Varför går vi till möten? Varför spelar vi? Herre, varför vill vi evangelisera? När fyrfaten fått slockna därför att vi varit karismatiker och varit upptagna med att berusa oss. Tappat bort funktionen att hålla elden brinnande genom att förse den med ved – Guds Ord och offer morgon och kväll.

Och försummat uppdraget att vårda lågan. Ansa den, så att den inte blir en tynande, rykande veke.

Vad har vi hållit på med?

Jag har bara sagt en del. Gud upprättar sin ära. Inte genom att han talar vänligt till oss. Det handlar inte om det. *Deuteronomium* – Guds Ord är detsamma. Han förändras inte. Han påverkas inte av de religiösa konjunkturerna. Det finns bara en frälsning. Det är hel frälsning, tvärfälsning, total frälsning. Det finns ingen partiell frälsning. Det är inte fråga om att förvärva Guds sympatier för att leva ett liv i frid och ro. Det är fråga om att få Guds natur, Guds liv. Förenas med honom i hans död, i hans uppståndelse.

Herre Jesus Kristus, vi vet att du kom-

I Guds rike finns inga barnlösa. Den som inte har man, har många barn. Det är en Guds hemlighet. Vad himlen behöver i denna tid är fäder och mödrar, som kan föda andliga barn.

Jag nitälskar för detta, säger Herren. Att församlingen ska bli det moderssköte som kan föda och vårda.

Församlingens funktioner är utomvärldsliga, övervärldsliga, eviga. Ingen-ting annat. Vad som rör sig i tiden, angår oss inte. Det enda som angår oss är att människor blir frälsta, så att de inte går förlorade. Det kräver total koncentration, självdisciplin, så att vi inte frestas att ägna oss åt sådant som är förgängligt, fördärvligt, förföriskt, och därigenom blir kraftlösa.

Jesus löser kommunikationsfrågan sist och slutligen. Han plockar hem oss. Det är bara en teknikalitet, därför att vi lever i tillkommelsen nu!

...

Han är här – det vet jag, för jag är adventist – inte sjundedagsadventist, men varjedagsadventist. Jag väntar Jesus nu, han är här med allt vad han representerar.

mer. Men vem kan uthärda din tillkom-melse? Du vill genom din eld reducera malmen. Befria den från slagget, så äktheten kan komma fram.

Församlingens primära mål

Jag ska ta den tredje punkten. För det första var det **konstitutionen**. Håll reda på den! Den finns i Ordet. Så har vi **funktionen**. Vi vet hur det var med solkvinnan som var i himmelen; hon hörde hemma där, hade sitt ursprung där. Men funktionen hade hon i tiden, på jorden. Vad var hennes funktion? Det var att föda gossebarnet. Ingenting annat. Det vill säga, hennes funktion i tiden är att befolka himlen, för gossebarnet blev uppryckt. Vi måste göra klart för oss vad som är solkvinnans, Jesu Kristi församlings uppgift i tiden. Det är ingenting annat än att föda, förlösa och befolka himlen. Inte att förbättra världen eller snygga upp Djävulens rike och göra det attraktivt. Det är att se till att det föds liv.

Du känner väl till skildringen om Abraham, som offrade. Han delade upp offret i två delar. Det var två parter; Gud och Abraham, som gick tillsammans. Gud åtog sig alla förpliktelseerna, och Abraham fick löfte om alla välsignelser. Helt plötsligt kom rovfåglarna och ville ta offret. Men Abraham drev dem bort. Han hade ugnen, elden. Jag vill öppna dina ögon för Guds möjligheter som uppenbarades. Herren bekände sig till förbundet. Gud hade sagt: jag ska ansvara för dig, för ditt folk, för din framtid. Och jag ska leda dig och ditt folk till det land som jag har lovat. Gud visade sig på ett sådant sätt, att Abraham fick full bekräftelse på Guds trofasthet.

Ynglingen på väg upp till Moria gör sällskap med fadern. Efter noggranna förberedelser kommer de avgörande frågorna, som också riktas till oss: Far, här är veden, här är elden – men var är offret? Där har du problemet. Var är offret? Du lade dit offret en gång, men det

försvann ifrån altaret, därför att du inte bundit fast det. Var är offret?

Idag frågar Sonen oss: Hör du, här är elden – Guds helige Ande som är utgjuten. Här är veden, Guds eget ord. Men var är offret?

Har du läst om att vi ska offra? Romarbrevet 12. Frambära våra kroppar såsom ett Gud välbehagligt offer, vår andliga tempeltjänst. Blir det ingen eld? Finns inget offer?

Målet!

Det sista församlingen i tiden måste lära sig förutom konstitution och funktion är **målet**. Vad är slutmålet? Hans tillkommelse! Finns inte budskapet om hans tillkommelse med i det vi företar oss, då är alltsammans stämplat av förgängelse och fördömelse. Men är det signerat av den helige Ande, då är det utomvärldsligt till sin karaktär, och lyfter uppåt, hemåt. Finns inte budskapet om Jesu tillkommelse – då kan du lika väl bli nykterist, försäkra dig i Ansvar. Vad vill jag ha sagt med det? Du kommer i alla fall att ha alla dina tillgångar och intressen i tiden på olika nivåer, men det är horisontalplanet regler och filosofier som behärskar.

Jesu tillkommelse – vad är det? Det är inte en doktrin vi älskar för att göra oss intressanta. Vi lever i tillkommelsen, och hans tillkommelse i synlig mening är bara en "teknikalitet". Jesus löser kommunikationsfrågan sist och slutligen. Han plockar hem oss. Det är bara en teknikalitet, därför att vi lever i tillkommelsen *nu*! Han som var, han är och förblir densamme till evig tid. Han är här – det vet jag, för jag är adventist – inte sjundedagsadventist, men vardagsadventist. Jag väntar Jesus nu, han är här med allt vad han representerar. Jag behöver inte fara hit eller dit för att möta honom. Han är mycket närmre än någon annan. I din mun, i ditt hjärta – kan han komma närmre? Börjar du handla efter det, så kommer Ordets kraft att visa sig.

Herre, vi har sett din helighet för att uppleva din härlighet. Du öppnar våra ögon för andliga realiteter. Vi kan bedja nya, friska böner, med hela hjärtat, och se dina dräpliga gärningar. Herre, vi har försökt så många gånger, men nu slutar vi med det, för det går aldrig. Vi låter istället dig få flytta in i vårt liv, så att du kan leva i oss och genom oss. Då blir det seger! Amen. ■

Sanningen segrar!

Forts. fr. sid 3

är att uppfostra folket till ett likriktat beteende.

Det låter förfärligt otäckt med sådana sovjetinfluenser intentioner. När man i föräldrabalken skriver in förbud mot alla former av kroppslig tillrättavising eller annan kränkande behandling, så är det fråga om ideologisk styrning. Vad vet medborgarna om vilka konsekvenser detta får?

Vidare har vi den nya formuleringen av antidiskrimineringslagen, där man upp-täcker samma syfte. Lagen är förankrad i en modevåg som ger sken av nya vetenskapliga rön och att man i människokärlekens tjänst, vill lätta på bördorna för vad man kallar en förtryckt grupp medborgare. I detta fall de homosexuella. På några få decennier har lagstiftningen fått funktionen att ge skydd åt en pervers livsföring, samtidigt som den underminerar rättsskyddet för familjen.

Ur boken "Låt dig inte skrämmas av Homosexmaffian":

Människans kärleksliv är en utomordentlig resurs och exploateras fullständigt hänsynslöst av vita, gråa eller svarta penningmagnater lika hänsynslöst som alla andra naturens tillgångar. Penningen odlar rost och mal i mänskliga relationer och stjälar genom rofferi alla mänskliga värden för sina välbefästa positioner i föreningsliv, näringsliv, kulturliv och kyrkoliv. Den perversa driften har givetvis först och främst sin förutsättning i människan själv, men eggas och frampiskas fullständigt hänsynslöst av de onda krafter, som dessutom omöjliggör en rättvis fördelning av jordens materiella tillgångar. Normlös ekonomi med orättvisa fördelningsprinciper leder till onormala relationer och samlevnadsformer med klasskillnader och fientligheter.

Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåsar de krafter vilka torpederar normalfamiljen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation

– homosexualiteten själv med alla dess förgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas, utan den måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.

Den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten markerar med sina tydliga signaler det prisgivna samhället. Att de drabbade och besatta skarorna injiceras mod och stolthet för att övervinna sin blötaktighet och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring, hör med som känd metod för det brännmärkta systemets kamp för sina falska frihetsideal, komponerade av förgängelsens, förförelsens och förtappelsens falska profeter. En mycket känd apostel skrev:

-De lever så att de slutar i fördärvet, deras gud är buken och sin ära får de genom könet, dessa som bara tänker på det jordiska.

Homosexualiteten är i alla former och på alla stadier förnedrande avfall och helt oförenligt med allt kristet samliv. Dessutom är de vilseförda i sin organiserade slutfas en tydlig markör om ett obotligt demoraliserat och förlorat samhälle.

De homosexuella, i medfödda eller tillvanda kategorier, är ständigt jagade, ibland ända in i döden genom sitt livsfientliga självförakt. De är såsom alla andra syndare, vilka inte förstenats i degenererande rättsröta, förföljda av sitt eget skuldtyngda och ångestladade samvete. Det är en förföljelse, som ingen antidiskrimineringslag rår på. En sådan lag är egentligen inte ett skydd för någon homosexuell, utan ett hot mot alla, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande profet-röster. Denna lag konserverar endast homosexualiteten och lämnar de homosexuella obefriade i sticket med skuldkänsla eller amputerat samvete.

För synd finns det nämligen inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande blod, framsprunget från Guds Lamm på Golgata kors. Lycklig är den som känner sig jagad, ty för en sådan är stegen till detta altare och denna fristad inte många. Vän, bryt upp till omvändelse för andlig och moralisk befrielse, medan du ännu har tid och möjlighet! Du är efterlyst och väntad av kärlekens Gud! ■

Från bibelskolan 2003 • Tema: Varför gick ni ut?

Varför gick ni ut?

Det är lätt att tappa perspektivet. Att låta allting gå på av gammal vana, i samma hjulspår som alltid. Att tro sig veta hur det fungerar, och ska vara.

Men för att församlingen ska vara dynamisk, är det viktigt att vi ibland sätter oss ner och säger: Varför gick

vi ut? Hur började det hela? Den första kärleken - är den kvar i mitt hjärta? Lever jag i uppbrott?

Under bibelskolan på Bällsta MissionsCenter i år, talade framför allt Tage Johansson över detta ämne; och under ett temamöte lät han mötesdeltagarna

svara på just frågan: Varför gick *du* ut?

Vi har valt ut fyra av vittnesbörderna, som vi publicerar här. Det handlar om uppbrott från vedertagna sociala förhållanden och in i syskongemenskap och egendomsgemenskap enligt bibliska modeller. ■

Mikael Eliasson: Syskonkärlek och gemenskap

Jag tänker på den ton som mötte mig när jag kom på Maranata-möte nere i Småland. Det fanns ingen maranata-församling på den platsen, men det var några syskon som hade bestämt sig för att åka dit och ha en konferens. Jag fattade inte varför. Det verkade som hela denna konferensen på våren 1979 hölls för min skull. Det skulle ju snart vara påskkonferens i Stockholm, så jag fattar inte varför de hade en konferens strax innan i Jönköping.

Där mötte jag en ton, jag mötte en glädje, jag mötte syskon och fick se någonting som jag hade längtat efter under lång tid. Jag hade växt upp i ett varmt troende hem, mamma och pappa hade tagit med mig på möten och vid några tillfällen mindes jag några små glimtar från några maranatomöten i Pelarsalen i Folkets Hus i Värnamo. Jag måste ha varit ganska liten då, men jag kommer ihåg sången och glädjen och alla dessa människor som satt långt därframme och spelade gitarr.

När jag sedan skulle komma till möten

i Jönköping så hade jag liksom vant mig vid det här, så jag greppade gitarren och tog med den dit. Då var jag 16 år. Dom tittade lite undrande på mig, men det var så naturligt för mig att delta. Men vad jag inte hade räknat med då det var att Herren var närvarande på ett så mäktigt sätt och att han skulle möta mitt behov.

Jag hade en tid varit på glid bort ifrån Gud och jag jobbade väldigt hårt i ett par års tid för att skaka av mig det som mamma och pappa hade gett mig. Jag gick ändå på en del möten, men hamnade i tråkiga omständigheter som drog mig ner. Jag la mig till med en attityd, en ny livsstil. Jag var bl.a. i London och köpte speciella kläder för att riktigt markera att jag ville inte ha med Gud att göra längre. Det var 70-talets punkrock som fängade mig helt.

Så kom jag hem och mina kompisar bara stirrade på mig och undrade: Vad har hänt med dig då? Vad är det frågan om? De kände inte igen mig. Jag var tvungen att leva ett slags dubbelliv, så jag levde ett liv hemma inför mamma och pappa

och ett annat när jag var i skolan, inför mina kompisar.

Så kom jag då på möte i Jönköping. Då kände jag att jag klarar inte det här dubbellivet längre, utan jag måste få leva 100% för Jesus.

Att jag står här idag gör att jag är den lyckligaste människan på jorden. Jag har fått sådan nåd och kärlek i församlingen. Du kan läsa det första kapitlet i första Johannes' brev och den beskrivning som aposteln ger där över vad syskonkärleken kan åstadkomma. I den femte, sjätte och sjunde versen står det om hur gemenskapen kan åstadkomma under i en människas liv. Detta är precis en beskrivning av vad jag har fått uppleva i syskongemenskapen: befrielse och förlåtelse. Befrielse från synd och förlåtelse från skuld, mitt i gemenskapen. Därför är jag den lyckligaste människan på jorden, som idag står här och vittnar om att Jesus lever, att han är densamme och att han vill frälsa flera idag. Detta vill han göra genom ditt och mitt vittnesbörd!

Syskon, låt oss gå vidare i Jesu namn! Denna bibelskola har inte blivit vad jag trodde den skulle bli. Den har varit en fruktansvärd rannsakan, men ack så nyttig den har varit för mig. Så låt oss gå vidare syskon, i Jesu namn. ■

Från bibelskolan 2003 • Tema: Varför gick ni ut?

Roger Lindroos:

Att välja utanförskapet

Vi måste välja väg. Det sker inte med någon automatik. Jag har också valt en gång. Men jag kanske ska säga att för mig fanns det inga alternativ, för den Jesus jag hade mött, honom såg jag i syskonen. Jag visste var jag hade mina rötter.

Jag har inte kunnat vara med på alla lektioner den här bibelskolan, men budskapet har man ju inte undgått. Det var någon som talade om teori och praktik. Nu är det verkligen allvar, nu är det dags att välja väg och åt vilket håll vi vill gå.

Det blir ju också ett utanförskap. Vi var ute på stan ett gäng ungdomar och sjöng, det var flera år sedan.

Så kom det en kille där som var med i nån kristen organisation. Han tyckte det var fint det vi höll på med, men han sa att han tyckte att vi kristna ungdomar måste få lite mera vänner och kompisar.

Jag blev lite konfunderad och tänkte, han känner ju inte oss, vad vet han om oss. Jag vet inte om det var annorlunda då eller om det är allmänt vedertaget i kristenheten: Vi vet ju hur DOM är.

Att gå den väg som församlingen vill gå, det är att välja utanförskapet. Jag tänkte på Abraham rent spontant, jag tänkte på honom och på Lot. Vi har hört mycket undervisas om Abraham. Först när han drog ut, han fick ju kallelsen av Gud att dra ut och han fick dra ut mot någonting som han inte visste vad det var. Det står i Hebréerbrevet att han "väntade på staden med de fasta grundvalarna" - han såg mycket längre. Som församling eller enskilda måste vi se längre. Vi kan inte se en bit framåt här i tiden, utan vi har vår blick riktad längre fram. Har vi det perspektivet finns det hopp för oss var och en. ■

Barbro Schröder:

Tillsammans för att överleva

Jag tänkte på hur det var i början, av vilken orsak vi gick ut. Det var av alla dessa orsaker.

Det blev väckelse när Maranata kom till Stockholm. Vi var nyfrälsta och hade ingenstans att ta vägen, men vi kände att vi som trodde måste vara tillsammans för att överleva.

När jag blev frälst, kände jag behovet att få vara tillsammans med syskonen. Jag sade upp mitt arbete i tro och jag visste att Gud skulle försörja mig och det gjorde han.

När jag sade upp mitt arbete hade jag tjänstebostad. Sedan vaknade jag på natten: Vart ska jag nu ta vägen? Någon dag senare ringde min farbror. Min farfar hade dött och han sa att

han ville att farfars lägenhet skulle vara kvar i familjen. Vill du ta den? Först sa jag nej men efter en stund ändrade jag mig och sa JA.

Där började vi. Vi kunde vara upp till 20 stycken som bodde där och så var vi ute och evangeliserade.

Det var två stora rum; i ena rummet bodde killarna och i den andra tjejerna. Det var en fantastisk tid. Vi hade tro och vi delade allt.

Och jag vill säga det: För att överleva måste vi vara tillsammans, för att överleva måste vi dela allt. Det var alltid någon som hade nånting. Vi kunde leva på ris en hel vecka, men det gjorde ingenting för sen var det nån som kom med nånting annat.

Sen upptäckte vi att det blev lite klassskillnad i församlingen. Det var så att

Från bibelskolan 2003 • Tema: Varför gick ni ut?

vi fick hyra det gamla missionsinstitutet Johannelund och där fortsatte vi det här livet, att vara heltidsevangelist. Men så fanns det några som vi kallade möte-sevangelist, de som kom när vi hade möten, men sen var dom bara borta. Vi skilde oss från dem på nåt sätt för de kom till mötena och var med och sjöng och spelade och sen försvann dom. Dom var inte med i det här dagliga, att vara ute. Vi var en liten grupp som fick kämpa och ta hand om människor som vi hade bett till Gud för. Vi fick också göra annat som hade med evangelisationen att göra, precis som vi har det här på Bällsta Missionscenter.

Här får vi hjälpa till och städa hotellet, vi får hjälpa till i köket, vi får göra allting gemensamt. Det är detta gemensamma arbete som bär oss, det gör att vi överlever och att vi kan hålla reda på varann. Om vi ser att någon har det jobbigt och svårt kan vi ta ett samtal med honom eller henne, i skafferiet eller i köket. Det har jag varit med om många gånger. Är inte det underbart!

Det är en fråga om överlevnad och så är det frågan om att kunna dela allt i gemenskapen; både andligt och materiellt. Det är så otroligt viktigt att vi delar allt.

Det har jag tänkt på också när det gäller gudstjänsterna, att vi delar allt. Vi delar sången, vi delar bönen, vi delar offrandet. Offret är också en del av gudstjänsten, det har inte att göra med tionde. Arne Imsen sa många gånger att är det så att man inte har nåt, så ser Gud till hjärtat, men har du femtio öre, så var med och offra för att uppleva glädjen att få dela med dig. Ibland tar vi det så nonchalant. Vi ska vara med och sjunga, vi ska vara med och bedja och vi ska vara med i allt detta. Men har du femtio öre i fickan så lägg det i offerboxen, för då är du med i *hela* gudstjänsten, för offret är en del av gudstjänsten. Då ska du få känna välsignelsen.

Jag ville nu här bara tala om hur det var i början och att det fått växa vidare; just det som står i Guds Ord om avskildheten, att inte kompromissa. Vi hade allt gemensamt och det fanns inga kompromisser. Det var så och det är underbart att det fått växa vidare. Det är så viktigt att vi är tillsammans i den här gemenskapen. Det är så viktigt! ■

Emanuel Johansson: Frälsningens konsekvenser

Jag har funderat ganska mycket på de här frågorna. Som min situation är har det inte varit ett direkt uppbrott, att man har lämnat ett sammanhang för att gå in i ett annat. Det har i stället varit att *inte lämna*, eftersom jag är uppväxt i församlingen.

När man vittnar för folk, finns det människor som kritiserar och säger: det där har du bara blivit lärd, och det där gör du bara för att du är uppväxt i och blivit uppfostrad till det. Du är bara påverkad av din omgivning.

De argumenten och den kritiken är väldigt svag egentligen, för min livssyn och syn på meningen med livet är totalt annorlunda än vad de flesta människor i vårt samhälle har. Jag vill påstå att jag mycket mera än de flesta provat mina värderingar. Det handlar inte om att mina föräldrar gör det, eller att jag gör det, bara för att vara snäll mot församlingen. Jag vill påstå att jag mycket mer har provat mina värderingar och mina ideal än vad de flesta människor som växer upp i Sverige i dag har gjort. Jag har sett in i andra sammanhang och ju mer jag sett dess mer har jag kommit till insikt hur privilegierad jag är och hur lyckligt lottad jag är; vilka oerhörda möjligheter jag har och vilket perspektiv jag har med mitt liv och och det jag gör. Jag har verkligen nånting att leva för. Det är sant att jag är annorlunda än de flesta och min syn på det mesta skiljer sig från många syn. Jag upplever att det är värt att satsa allt för det jag äger.

Det finns en lag, det finns nånting som är bäst för människan. Det finns nånting som är normalt, det finns nånting som har stort värde och som i det här samhället och den här tiden som vi lever är totalt bortglömt och väldigt sällsynt. Jag har fått tag på detta och jag vet vad det handlar om. Jag får vara med i den armén som är beskyddare av en Guds lag, om

man får säga så. Det är ett oerhört perspektiv. Jag måste säga att det finns nog inte många i Sverige som är så lyckliga som jag är.

Vi har också fått en undervisning om församlingen och i församlingen som skiljer sig från det mesta som man hör i kristenheten. Då tänker jag på storfamiljen, storfamiljliv och allt vad det inkluderar.

I Nya Testamentet ser vi ju inte så mycket undervisning om att man måste bygga storfamiljer och sånt, men när vi läser Apostlagärningarna, om den första församlingen ser vi hur de levde. De här frågorna handlar inte så mycket om teori utan det handlar om praktik, att den frälsning jag har fått uppleva, att det jag fått av Gud får praktiska konsekvenser i mitt liv. Om jag har fått uppleva frälsning, uppleva Gud och vill tjäna honom, så ska det inte stanna vid en teori, det måste få praktiska konsekvenser.

De här praktiska konsekvenserna, om du vill kalla det storfamilj eller vad du än vill kalla det måste ta form i en livsstil. Att tjäna Gud kostar allt och vi måste ge allt. Vi kan inte satsa det mesta av våra liv för att bygga upp ett samhälle som är på väg att gå under. Låt oss satsa all vår tid. Det räcker inte med en kristendom som bara är att gå på några härliga möten ett par gånger i veckan, utan vi kan leva hela vårt liv för Jesus. ■

Anna Tell, en kristinna som idag nått 95 år, delar här med sig tankar som under sin långa levnad kommit till henne. Anna blev frälst i unga år och hennes livsinriktning har under alla år varit "Guds rike först!"

Genom prövningar som mött har hon danats till en ödmjuk och tacksam tjänarinna. Ingen som möter henne kan undgå att beröras av hennes hängivenhet och utstrålning av glädje och förtröstan. I den mån av kraft hon har, försummar hon aldrig att besöka sina sjuka vänner med ett tröstens ord från Gud och innesluter dem i sina förböner. Maranata-ropet lever djupt i hennes hjärta och tillsammans med syskon som älskar Jesu tillkommelse lever hon i denna ständiga väntan och längtan efter Herren.

Må Herren välsigna vår kära syster i sin fortsatta tjänst som glädjens budbärarinna och trogen förebedjare för Guds verk här hemma och på de yttre fälten.

-Ulla Johansson

En bön

Av Anna Tell

Frälsare dyre, Du som för mig givit livet

Herre nu är jag här.

Jesus, du vet allt om mig, du har skrivit i din bok.

Lyft min själ mot Nebos höjder.

Herre låt mig finna öppna dörrar till din ljusa sköna boning.

Skriv ditt ord i minnenas bok.

Låt ingenting grumla trons öga, så jag inte

ser dig då allt blir dunkelt och mörkt.

Då min inre värld kvider i ångest omsluter du mig med din nåd

Herre tag mig vid handen och led mig från skuggornas värld.

När själens öga slocknat, finns inget som lyser.

Liksom blommorna vänder sina kalkar mot solen,

låt min själ vara öppen mot ditt himlafönster.

Herre som helar syndens smärta,

Herre du föder liv i oförgänglighet.

Giv mig av din Andes olja Herre du som skapar utav intet

Ej mer jag isas av de kalla vindar.

Då vi genom trons ögon skådar Jesus

ser vi honom och likbildas med honom.

Herre giv min Ande starka vingar

Allt förbleknar och dör bort

Endast minnena blir kvar

Låt mig gripas av din stora kärlek

Herre gör dig en boning i mitt bröst

Hjälp mig se de små ädelstenarna som ligger i vägkanten

Att jag tar dem upp med mjuka varsamma händer.

Jesus! Jag ber att du ska levandegöra Golgataundret i våra hjärtan

Att du ska plantera i våra hjärtan ditt levande ord,

Leta, söka i ditt ord.

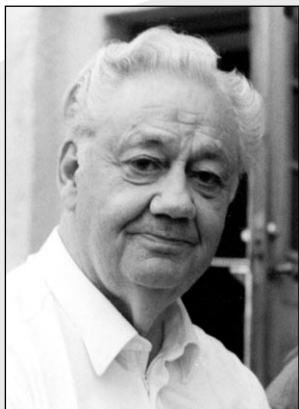
Tack att du lät ljuset det eviga gå upp på min stig.

Herre led mig i din sanning och lär mig.

Du är min frälsnings Gud.

Värm mitt kalla hjärta,

Låt eld från korsets altarahärd vidröra mig.

Text: Gösta Karlson

Till mina (pingst-) vänner

Naturligtvis vänder jag mig till mina andra vänner också. Men då jag har givit min mesta tid av livet till att tjäna pingstens folk så blir de min första målgrupp i denna artikel. Har arbetat som pastor inom Filadelfiaförsamlingen i Stockholm, men även som förkunnare inom andra församlingar i landet. Dessutom har jag rest som evangelist och bibellärare allt tillsammans i ett halvt sekel.

Trossyskon som jag känt i årtionden ställer sig ibland frågande till mitt ställningstagande vad beträffar min andliga hemvist de sista åren. Är ju ett med Maranata-folket och deras intentioner. Jag menar, att här möter jag den församlingsform som Nya Testamentet talar om och som också var min ungdoms mönster beträffande lära och liv.

Som ung pingstpredikant hade jag en äldre kollega som jag verkligen såg upp till. Han var av den gamla stammen och levde i smörjelsen. Hade allas förtroende och väntade Herrens tillkommelse. För en tid sedan mötte jag ett av hans barn. Vederbörande var upprörd över att maranata-vännerna delat ut tidningar och traktater *utanför kyrkor och vid stora konferenser*. "Varför går man inte ut till världens barn och söker vinna dem i stället?" ja ungefär så föll orden. Det gör man! Men för att återgå till min kollega kan man fråga vad han skulle säga om att den främste företrädaren för den pingströrelse som han älskade så ända till sin död - att han Sten-Gunnar Hedin alltså ger ut manifest tillsammans med katolske

biskopen i vårt land. Att han tillsammans med småpåvar, kardinaler och biskopar i Vadstena klosterkyrka står och tillber inför århundraden gamla benknotor av en människa... Birgitta (!). Man får tacka Gud att den gamle pingstpastorn slapp att uppleva detta.

Det har ofta sagts och det tål att sägas igen: Vi har ett informationsansvar inför en kristenhet som nu upplever det stora avfallet. Men när en av våra vänner delade ut traktater vid Filadelfiakyrkan i Stockholm så rev vaktmästaren den i bitar och kastade den. Ganska märkligt då traktaten var författad av gamla pingstpredikanter som LEWI PETHRUS bl.a. Det kan tyckas svärförklarligt, men antingen så har man övergivit sina lärares tro eller också... ja vad då?

"...exorcism, breakdance, eld-och-cirkusshow till vikingdans, rå glädje, klätternvägg, seminarium, talkshow...healing" ett reportage från en New Ages samling? Ingalunda; en inbjudan till en pingstförsamlings konferens, en församling där jag i unga år var pastor!? Tror du att jag gråter i mitt inre? Vilken väg tog det sig in i våra församlingar - hur kunde detta komma att ersätta våra bönemöten och *en andlig verksamhet*... hur?

Vidare så finns det en "pingstevangelist" som i tal och skrift länge gått emot bibelns tidstecken. Han menar att ingen av de bibelns profetior som bådade Jesu återkomst **gäller vår tid**... Redan på 80-talet hade jag en lång debatt med honom i tidningen DAGEN. I juli månad -03 kom

han igen också i DAGEN med samma förnekelse, men inte heller denna gång fick han stå oemotsagd. I och för sig kanske hans alster inte betyder så mycket, hans betydelse som eskatolog är nästan obefintlig. Folk bryr sig inte så mycket, de känner till hans obibliska synsätt.

Då finns det något som är betydligt farligare och det är det material som ges ut från *Post-Trib Research Center*. Med uttryck som "posttrib" söker man påvisa, att det vi alltid trott angående Jesu återkomst är fel. Brodern och vännen Berno Vidén sa vid ett tillfälle, att Jesu tillkommelse skall inte debatteras utan proklameras. **Det är sant!** Likaväl så tror jag att vi nu kommit in i en tid då vi skall uppdatera bibelns klara lära om Jesu tillkommelse - MARANATA!!! Folk måste få veta klart och tydligt vad Skriften lär om denna enastående händelse. Men det är värt en särskild artikel.

Det är ju väl känt att den första bok som kom ut på Förlaget Filadelfia var Lewi Pethrus: **Jesus kommer**. När hör man i dag någon predika denna sanning? Jag skulle vilja uppmana kollegor och gamla vänner att sätta sig in i detta ämne och - predika det klart och rent.

Alla tecken visar att vi står nära uppräckelsen. Lyssna inte på förnekarna i vilken dräkt de än uppträder. Tyvärr så är det just inom den kristna sektorn som avfallet pekar på tidsålderns slut. En generalförnyelse i Anden och en återgång till Ordet och den sunda läran är behovet. Det gäller mina vänner inom Pingströrelsen och andra gemenskaper. ■

Trots svårigheter, ovisshet och kamp går arbetet i öst vidare, och det är en stor nåd att få vara med. När det gäller Maranataförsamlingens missionsarbete i öst har i stort sett inget varit planerat långt iförväg, istället har vi sett Guds ledning i de små händelserna. Genom Guds nåd har vi fått vara med att så ut evangelium i människors hjärtan på de mest skiftande platser. Det har burit frukt och jag vill här berätta om en som på det här sättet drabbats av evangelium.

En del av Maranatas läsare kanske redan hört om **Alexandr Jegorov** (Sasha), men jag tror ändå det är angeläget att berätta om vad Gud gjorde i hans liv. Det var i februari förra vintern. Vi hade ordnat en enkel samling i lägenheten vi då hyrde i Klaipeda, Litauen. Utan tidigare vetskap kom Sasha till samlingen. Genom **Igor Serovs** vittnesbörd och

en svamp. Efter bara några dagar tog han steget att lämna sig till Gud. En tid där-efter åkte han med mig till Sverige. Han var hos oss på Bällsta missionscenter en period och vi såg hur frälsningen verkade i hans liv. Han var ivrig att vara med i allt som hände. Särskilt i evangelisationskampanjerna var han med, både med tältresning, spridning av traktater och för övrigt i allt praktiskt arbete. När hans tillstånd för vistelse i Sverige gick ut åkte jag med honom till Litauen och Kaliningrad. Där fick vi tillsammans bära fram vittnesbördet om frälsningen till hans anhöriga. Särskilt mottaglig var hans mamma som bor i en liten by på landsbygden i Kaliningrad. Hon blev också till hjälp med att dela ut traktater biblar och kläder vi hade med oss. Många andra i byn hade känt Sasha sen tidigare och det de nu såg och hörde blev till ett starkt vittnesbörd.

som hölls efter själva begravningen fick vi återigen tillfälle att vittna för Sashas släkt om det hopp som vi som frälsta har och om det vi bevittnat hänt i Sashas liv. Trots att det som hänt var ett hårt slag för de närmast anhöriga blev de klart ytterligare berörda av vittnesbördet.

En annan som på ett speciellt sätt berörts av Sashas vittnesbörd är en ung grabb som sitter fängslad i Litauen. Han har tidigare suttit tillsammans med Sasha i fängelset och kände honom då som en grym hårding som inte underordnade sig någon auktoritet.

Men genom sin far fick han höra om vad Sasha varit med om. Detta talade till honom så starkt att han nu meddelat att han också vill få vara med om det som Sasha fick vara med om. Den här grabben har en period kvar att sitta, men för den Jesus vi känner finns inga tillräckligt tjocka fängelseväggar för att Han inte ska

Bed för missionsarbetet i öst

Emanuel Johansson berättar hur arbetet i öst går vidare

Tage Johanssons enkla undervisning om omvändelse och frälsning fick han höra evangelium. När vi sen samtalade med honom sög han åt sig varje ord som

I Kaliningrad fick Sasha också möjlighet att träffa sin son som han inte sett på många år. Överhuvudtaget kunde han som nyfrälst på ett nytt sätt möta människor.

När jag kom hem från Kaliningrad i slutet av oktober fick vi efter ett par dagar ett tragiskt besked om att Sasha hastigt dött. Mycket tyder på att hans bortgång åverkats av andra. Vi vet inget om varför eller vad som egentligen hände, och det kan vara svårt att förstå Guds handlande i det här. Men vi fick bevittna hur Sasha tog emot frälsning och jag är övertygad om att den frälsningen är avgörande för hur hans evighet nu ter sig. Vi vet också att hans vittnesbörd fick komma många till del, och att Gud genom hans korta tid som kristen öppnat nya dörrar för evangelium. Efter att vi fått det tragiska beskedet beslöt vi med en gång att åka till Kaliningrad för att styrka de anhöriga i deras sorg. Under minnesstunden

Alexandr Jegorov (Sasha), som för en kort tid sedan omkom i Kaliningrad, blev ett stort vittnesbörd för sin familj och gamla vänner. Här på en bild från sommarkonferensen 2003

kunna komma in och frälsa en människa som ropar i sin nöd. Genom grabbens far kan vi nu skicka en Bibel och frälsningsvägledande litteratur till honom i fängelset. På det sättet når budskapet till flera och Guds ord återvänder aldrig fäfängt.

Var med och bed för den här grabben och de andra som hört vittnesbördet om att Jesus Lever och gör under i människors liv. Bed också om Guds fortsatta ledning för arbetet österut. I allt vad som hänt har Guds hand varit med och vi kan konstatera att han har en speciell plan för arbetet. Men Guds verk kan aldrig läggas upp efter ett precis schema. I Guds verk finns inga anställningskontrakt eller förarbetade arbetskalkyler. Det handlar istället om att våga lita på uppdragsgivaren och ställa sig helt till hans förfogande.

Till arbetet i Guds verk har också du en kallelse. Vill du vara med? Sök då Gud i bön och börja med det som Gud lägger ned på ditt hjärta. Att ge sig helt och offra allt för Guds vilja är det absolut bästa du kan göra med ditt liv!

Tiden är kort, Jesus kommer snart! ■

Reportage från **Bällsta MissionsCenter**

För att förverkliga missionsuppdraget

Reportage: Ulla Näsholm

Jesus sa: Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar. Med de orden levande i församlingens hjärta arbetar syskonen på Bällsta MissionsCenter för att människor ska få höra evangelium.

Ulla Näsholm berättar här lite om medarbetarna i huset, och vilken drivkraft och vision som ligger bakom.

I kommande nummer av *Maranata!* kommer vi publicera mer ingående intervjuer med några av de personer du möter här.

Många arbetar, bor och äter tillsammans. Barn, ungdomar, familjer, äldre och ensamstående verkar gemensamt och på olika sätt för att evangelium ska komma människor till del.

Sett ur samhällets perspektiv och med medel-Svenssonmodellen som mall är det nog en ovanlig gemenskap av troende som samlas på Bällstas gamla folkskola, granne med Solvalla travbana i en förtort till Stockholm.

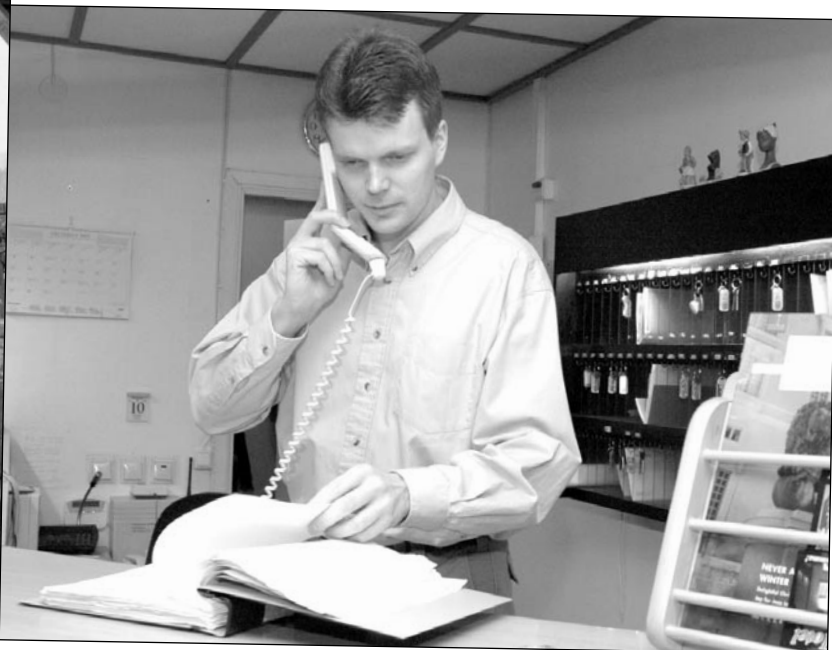
Den gamla skolan inrymmer en mängd aktiviteter. Hotell, matsal, möteslokal,

tryckeri och lokaler för Pilgrimsskolans hemundervisning där föräldrar undervisar barnen på grundskolenivå. Dagliga samlingar till bön eller bibelstudier är också med i vardagens schema - allt med Jesu ord i fokus: "Där två eller tre samlas i mitt namn är jag mitt ibland dem."

De sysslor som finns fördelas mellan syskonen, efter vars och ens förmåga. Några kör taxi eller guidar som t.ex. **Agneta Orellana, Roger Lindroos, Robin Widen** och ibland **Mikael Eliasson** som gör sina dag eller nattpass i taxi.

Stig-Erik Westman städar och röjer på gården.

Maark Widén arbetar i församlingens och hotellets reception.

Många vittensbörd om viktig kontakt med människor i olika situationer har getts. Varje kund är en evighetsvarsel som behöver nås av budskapet om Jesu frälsning.

Hotell och taxi är framför allt de grenar som rent konkret ger pengar till församlingen, framförallt till evangelisation och mission, men givetvis även täcker omkostnader för logi och mat, mötes- och administrationskostnader för arbetet i församlingen och dess medarbetare.

Ansiktet utåt

Maark Widen flyttade till Stockholm, församlingen och kommuniteten i Skälby för två år sedan.

Tidigare har han praktiserat på Bällsta just i receptionen och det var egentligen inget främmande för honom att ha sitt mesta enagemang där. Han var bekant med rutinerna, kände många människor och fann sig tillrätta. Hans arbete omfattar också nattpass, en syssla han delar med många bröder då receptionen är bemannad dygnet runt.

Maark kommer från Öregrund, har varit frälst sedan barndomen och på sätt och vis blev det ett naturligt steg att flytta till församlingen.

-Det var lite att pröva något annat, tyckte jag, säger Maark. Och så blev det. Han ser ut att trivas och med sin lugna serviceinriktade stil trivs också gästerna och andra med honom.

Veronica Widen var under sin uppväxt långa perioder i Dominikanska Republiken där hennes föräldrar var missionärer.

När hon var 18 år beslutade hon att resa tillbaka till Sverige. Sedan dess har hon på olika sätt verkat i försam-

lingen. Det var ett medvetet val hon gjorde och då föll vissa saker bort, t.ex. studierna hon funderat lite på. Men både engelska och spanska studerar hon i församlingen genom den undervisning som ges.

Ofta arbetar hon i receptionen och med de olika sysslor som är förknippade med detta. Telefonväxeln, kontakt med gäster o.s.v.

Det ställer särskilda krav på anpassning och flexibilitet. Växeln servar också församlingen och redaktionen bland annat och telefonsamtal och förfrågningar slussas därifrån vidare. Allt av en tillmötesgående receptionist.

Om receptionen är ansiktet utåt för hotellet finns det naturligtvis andra uppgifter som är viktiga för att hotellet ska fungera utan problem.

Förbi och bakom receptionen rullas lite diskret en vagn fram. Nytvättat och manglat sänglinne ska tas till

hotellrummen. Det ska städas, bäddas etc. Idag är **Caroline Boman** en av dem som städar. Hon kom till Bällsta för snart sex år sen.

-Jag hade just slutat skolan och egentligen visste jag inte vad jag skulle göra.

-Min syster var på Bällsta och övertalade mig att komma dit och hjälpa till. Jag är kvar ännu, säger hon med ett litet försiktigt leende, och jag trivs.

Gabriella Widen växte upp i församlingen och efter grundskolan beslöt hon att gå in i arbetet på Bällsta.

Hon är inte främmande för de arbetsuppgifter som kan gälla. Högst på listan verkar dock bilkörning stå - hon kör ofta och gärna när det behövs.

Annars är matlagning också en sak som tilltalar henne - att hon är en duktig kock intygas av dem som äter i matsalen.

Tryckeriet där bland annat

tidningen *Maranata!* trycks är inte lika intensivt dunkande just idag. **Emanuel Johansson** har just avslutat tryckningen av tidningen *Maranata*. Mikael Eliasson är tryckare och den som lär ut tryckerikonsten till intresserade och motiverade medarbetare och där har Emanuel inhämtat sina färdigheter.

Emanuel har siktet inställt på Ryssland och östmissionen. Några resor och besök har han gjort i både Ryssland, Litauen och Kaliningrad. Han har haft några nyfrälsta unga människor med sig till Sverige. "Banditväckelsen" kallade han det som hänt där, när flera unga män med fängelsebakgrund kom till tro.

Just nu är Emanuel i Sverige, laddar upp för kommande insatser och framförallt för att hitta kanaler och infallsvinklar för utvidgat missionsarbete.

Carline Boman dammsuger ett rum på hotellet.

Isabell Eliasson lagar middagen i storfamiljens kök tillsammans med Lena Widen

Reportage från Bällsta MissionsCenter

Köket är förstås en viktig plats både för hemkunskapen i skolan och för medarbetarnas gemensamma måltider och även för att göra iordning hotellgästernas frukost.

Isabell Eliasson återfinns där ibland. Sedan ett och ett halvt år tillbaka bor hon på Bällsta.

Sommarkonferensen för tre år sedan var första kontakten med marantaförsamlingen och då lärde hon känna många ungdomar.

–Jag ville något annat än det liv jag levde, säger hon.

I juli förra året sålde hon sina hästar, sa upp sitt jobb och flyttade med hund och sköldpadda till Bällsta.

Sedan dess har hon hunnit gifta sig, byta namnet Fyrberg mot Eliasson och fortsatt att tjäna Gud i församlingen både med sitt praktiska arbete och sin sång.

Pilgrimsskola livet ut

Hemundervisningen är en angelägen del av församlingens arbete. **Margot Nashed** som är lärare och aktiv i försam-

lingen på flera sätt, visar sitt engagemang också genom att ge hemundervisning i vissa ämnen. Svenska i årskurs nio och mer avancerad engelska för de som vill plugga vidare efter avslutad grundskola är hennes undervisningsområde just nu.

För övrigt är pappor och mammor, syskon och i vissa fall andra särskilt anförtrödda engagerade i den uppgiften.

Hemundervisningen som församlingen bedriver kallas Pilgrimsskolan. Den slutar inte vid årskurs nio utan fortsätter. Ingen blir fullärd egentligen.

Lisa Wikström, 82 år bor också på Bällsta sedan flera år. Det är alltid roligt att hälsa på henne, bli bjuden på hembakt och kaffe och ha en givande pratstund med henne.

Ingen blir pensionerad i Guds rike, det är Lisa ett exempel på.

Ett annat exempel är **Anna-Lisa Andersson** som är 75 år och bor i centrala Stockholm. Så gott som varje dag kommer hon till Bällsta, pysslar,

håller lite ordning på tillvaron för människorna där. Det där med dukar, blommor eller frikst vatten till mötena är av betydelse för trevnaden och det har Anna-Lisa förstått. Hon är dessutom mycket populär bland de yngsta barnen och tillbringar ofta eftermiddagstimmarna tillsammans med de små i församlingens vardagsrum.

Robin och Lena Widen är föräldrar i en familj med 8 barn. De bor längst upp i huset, i en ganska liten lägenhet. Lena sköter hus och hem, har undervisning för sina barn och lagar ibland mat till dem som arbetar i huset. Robin kör taxi och har också ansvar för möten och hemundervisning.

Tufft kontorsjobb

Anita Eriksen är husmor på Bällsta och en av dem som arbetar på kontorsavdelningen. Med handelsskola och ekonomiutbildning i botten och många års erfarenhet som bankanställd har hon ett tufft, ofta svårt, men framförallt fascinerande jobb där man får se Guds hjälp i många situationer.

Tillsammans med **Britt Wiklund** har hon det övergripande ansvaret för kontorsarbetet.

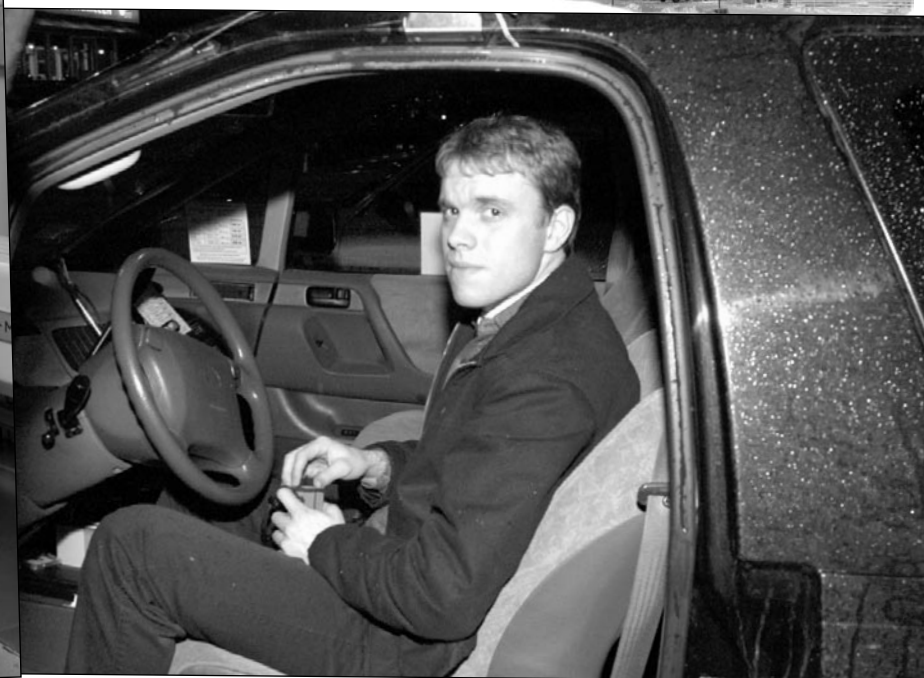
Theresia Viden har vanligtvis också en del av sina arbetsuppgifter förlagda till kontoret. Just nu är hon i Dominikanska Republiken för att under några månader arbeta

Johanna Vidén hjälper till med undervisningen i Pilgrimsskolan.

Theresia Viden är just nu inte på Bällsta, men i Dominikanska Republiken, för att betjäna församlingen på missionsfältet. Här är hon tillsammans med lilla Catherine.

Emanuel Johansson (t.v) sköter tryck av tidningen Maranata, traktater m.m. Roger Lindroos (t.h.) är ofta ute på taxikörningar för församlingens taxibolag. Ett ständigt tillfälle till evangelisation.

tillsammans med syskonen i Comunidad Maranata.

Stina Fridolfsson, tidningen Maranatas ansvarige utgivare är också i Dominikanska Republiken för närvarande. Uppgifter i fängelse, alfabetiseringskurser o.s.v. - mycket är det som kräver stora insatser. Med teknikens hjälp kan Stina ändå följa tidningsarbetet.

Gud ser till sitt verk i varje sak. Varför inte nämna **Stig Erik Westman** som exempel på detta. Han kommer från Jakobstad i Finland och flyttade till Stockholm och församlingen för fem år sedan. Vid flera tillfällen hade Stig Erik hört om församlingen,

läst tidningen MidnattsRopet; och goda vänner som varit på bibelskola på Bällsta hade också berättat.

Stig Erik kom till en sommarkonferens. Han berättar själv:

- Under tiden jag var där gick jag runt tittade på gården, kikade in på vinden och på andra ställen. Det verkade som det behövdes någon som höll lite ordning runt omkring där, tyckte jag.

- Jag la fram saken för Herren och senare blev det så att jag kom till Bällsta.

- Jag hade jobbat i industrin och där kändes det ibland som man var en robot, inte tänka, bara stressa...

Stig Erik sa upp jobbet och är nu den som övervakar ordning och säkerhet, han ser till att det är låst om kvällarna, hämtar posten varje morgon etc.

Guds ord som bas

Det är roligt att få presentera några av arbetarna i församlingen, visa lite hur det fungerar i gemenskapen.

Naturligtvis måste det till mycket av praktiskt arbete för att allt ska klaffa.

Men basen är ändå Guds ord. Det är Guds ord som anvisar och gör det möjligt att gå den här vägen - att göra de heliga skickliga, som bibeln talar om, att få var och en att

fungera i den roll eller tjänst Gud vill - allt för att människor ska få höra evangelium och bli frälst.

Guds Ord predikas av församlingens bröder - de som Gud förordnat för att de troende ska växa till.

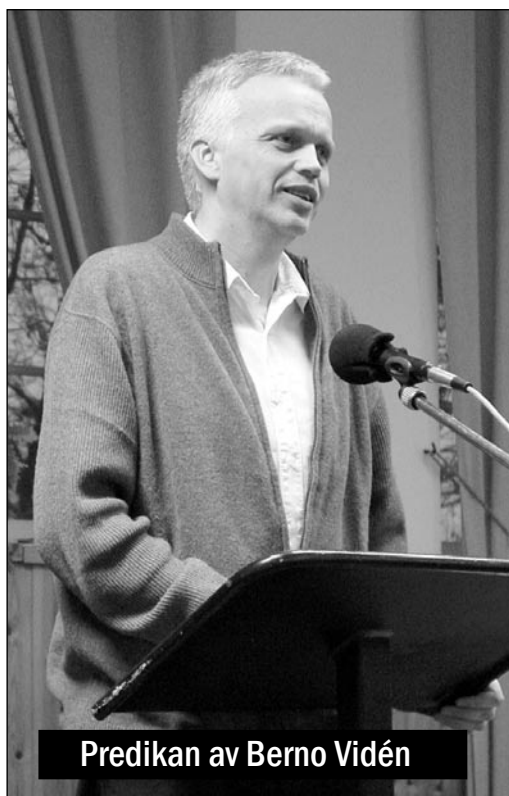
Lärarämbetet är det som konstituerar församlingen. Flera lärare delar undervisningen och tillsammans med övriga tjänster i församlingen är målet att människor ska växa till i tron så att de kan vara med och vinna andra.

Tiden är kort, det är sant, och därför måste den användas så att vi i alla händelser kan frälsa några. ■

En fridfull julhølg & Ett välsignat nytt år i Herren!

Tillönskas alla tidningen Maranatas läsare och förebedjare från syskonen i Maranataförsamlingen i Stockholm.

Predikan av Berno Vidén

Mänsklighetens hopp: -Jesus kommer!

*Mitt i alla globala skeenden lyfter Guds ord
och Jesus själv fram människan.*

*Systemen går inte att rädda, men det finns
hopp för människan. Så länge det heter idag
är det frälsningens dag. I morgon kan det
vara försent, men idag kallar Herren.*

Det jag nu ska säga är inget påhitt eller påfund jag lyfter fram för att sätta lite extra krydda på tillvaron och på det sättet skapa lite mera spänning. Sanningen om Jesu tillkomme är oerhört central i Guds ord. Det är ett budskap som är väl förankrat genom hela bibeln – Han kommer snart!

Detta hopp återkommer gång på gång i den Heliga Skrift. Ur den heliga historien läser vi hur just hoppet kommit att bli ett signum över dess troshjältar; hoppet om att Han kommer snart.

Gång på gång påminner Ordet om hur Gud bokstavligt stiger ner till människan. Han träder in i tillvaron och griper in på olika sätt i olika tider, med de medel som är nödvändiga för just den tiden. Herren har ett övergripande syfte och ett mål, vilket är människans frälsning. Han vill rädda människan.

Synden är ett oerhört gift. Det är överflödigt att i detalj räkna upp olika syndakataloger. Synden är ett gift som har fått ingång i mänskligheten och vi har sett dess förödande konsekvenser runt om på vår jord.

Det är ett stort problem som hela mänskligheten lever i, dilemmat att

orättfärdigheten råder. Svältkatastrofer, men samtidigt klyftor som blir allt större mellan rika och fattiga, i-värld och u-värld. Det verkar också som om hela skapelsen gör revolt emot utvecklingen vi idag möter i vårt samhälle. Vi ser olika tecken i naturen, i mänskligheten, i det som många gånger kallas ”utveckling”.

Guds ord har gång på gång förutsagt vad som skall ske. Men trots det bevisar Gud oss sin nåd, genom att träda in i mänsklighetens historia. Han räcker ut sin hand till räddning.

Jag ska nu lyfta fram två gestalter ur Gamla Testamentet som på ett speciellt sätt har fått vara ett vittnesbörd och ett maranatarop för sin tid. Maranata kan aldrig bli en samfundsfana, ett namn att sätta på kyrkporten eller skriva som ett emblem över församlingen. Maranata är ett väckelserop, en påminnelse om att Jesus kommer snart. Maranata – du vår Herre kom!

Maranataropet är ett tidlöst budskap som vi ser förkroppsligat i Noa liv och vi möter det hos Abraham. Vi ska stanna inför just dessa två vittnen.

Den tid som de levde i var oerhört lik vår egen tid. Det finns exempelvis

mycket vi skulle kunna lyfta fram från Noas tid och jämföra med ting som vi ser ske i samhället idag.

Vi börjar med att läsa ur Hebréerbrevet kapitel 11. Brevet har en okänd författare, men är skrivet till en hårt prövad församling, en församling som fått vara med om lidanden. Det står att de har delat de fångnas lidanden. I elfte kapitlet handlar budskapet om tron. Det är en trons höga visa. Denna tro är, som det står i första versen, ”en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting, som man icke ser”. Tron är en gåva som Gud har gett oss. Han skapar denna tro i varje människa som säger sitt ja till honom.

Frälsningen är inget humbug eller alternativ till någon filosofi eller lära. Nej frälsning är att få börja ett nytt liv. Pånyttfödelse, att få uppleva försoning med Gud i Jesus Kristus. Det är precis som Psalm 40 beskriver, att ”Han drog oss upp ur fördärvets grop och ställde våra fötter på en klippa.” Frälsningens klippa är Jesus Kristus själv, vårt fundament, vårt liv. Denne Jesus som vi älskar så mycket, denne Jesus som har gett oss sitt eget liv, som utgav sig själv för oss. Honom ska vi snart få möta.

Vilket oerhört hoppfullt budskap, mitt i denna sargade värld! Denna tro är en fast övertygelse om ting som man inte ser. Har du fått möta Jesus, då vet du att han har tagit sin boning i ditt hjärta. Du har då fått smaka det himmelska goda, vem Han är och vad Han förmår.

Det finns många vittnen som skulle kunna ställa sig upp och säga: Han förvandlade mitt liv och gjorde allting nytt. Jag är ett av dem. Jag fick möta Jesus tidigt i mitt liv och han är densamme idag. Detta är ett budskap vi måste få ut i den korta nådatid vi lever.

I vers sju står det om Noa:

-Genom tron var det, som Noa, sedan han hade fått en uppenbarelse om något som man ännu icke såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt hus; och genom den blev han världen till dom och fick till arvedel den rättfärdighet som hör tron till.

Genom tron byggde Noa en ark. Berättelsen om Noa och hans tid finner vi i 1 Mos kap 6 och framåt. Där beskrivs hur Gud stiger ner i Noas tid. Så ser han mänskligheten, han ser hur ondskan har förökats. Det står till och med att Gud ångrade att han hade gjort människan. Han ångrade när han såg det som nu hade skett. Synden och ondskan hade avancerat så oerhört långt att Gud såg en enda utväg att om inte människan fullständigt skulle utplåna sig själv i sin synd, i sitt uppror mot Gud, så måste han sätta stopp för denna utveckling.

Gud steg ner och så fick Noa ett uppdrag av Gud. Vad innebar det uppdraget? Jo, Noa fick bli en rättfärdighetens förkunnare under alla dessa år han spikade på arken. Det var ett fullständigt ologiskt uppdrag han hade fått; att bygga en ark mitt på land!

Men Noa hade fått en uppenbarelse ifrån Gud. Han sökte nämligen rättfärdigheten, han sökte Gud själv och det står att han hade funnit nåd inför Guds ansikte. Så fick Noa bli ett redskap i sin tid. Det var en nådatid. Egentligen var domen ett faktum men Gud använde i sin nåd Noa till att förkunna ett nådens budskap. Gud gav anstånd. Tiden var kort och Noa han byggde. Han spikade, och varje hammarslag blev till en väckelsesignal för människorna att lyssna till. Vad var det som skulle ske?

På samma sätt är vår tid en nådatid, en kort nådatid. Vi kan med rätta säga att nådatiden snart är slut. Vi upplever bokstavligen att vi lever på dispens. Gud har sträckt sig ytterligare ett steg i sin

angelägenhet att frälsningens budskap ska nå fram till flera och så ta ställning till Jesus. Jesus är världens enda hopp!

Det står om Abraham i vers 8: -Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land, som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste, vart han skulle komma. Genom tron bosatte han sig såsom främling i det utlovade landet, likasom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som voro hans medarvingar till samma löfte.

Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, vars byggmästare och skapare är Gud.

Abraham kom från gamla Mesopotamien, Ur, där han hade sitt folk, sin släkt, hela sitt liv och sin trygghet. I det landet fanns en religion där man tillbad och dyrkade olika planeter, exempelvis månguden. Men Abraham sökte Gud och Gud uppenbarade sig för honom. Det gjorde att han likt Noa också drogs ur sitt gamla sammanhang. Efter denna uppenbarelse från höjden, ifrån himmels Gud, kom även Abraham att likt Noa bli ett redskap för sin tid.

Genom att ta människor ut ur sina sammanhang arbetar Gud för att visa på en väg till frälsning för människan. Ett signum för Bibelns troshjälter är just detta att de under alla omständigheter trodde Gud och bekände sig till honom:

I tron dog alla dessa, innan de ännu hade fått, vad utlovat var; de hade endast sett det i fjärran och hälsat det och bekänt sig vara gäster och främlingar på jorden.

Talar man på det sättet säger man också att man har ett annat hemland och en annan hemvist, vilket är en stor hemlighet.

På samma sätt som Noa och Abraham i sin tid blev uttagna för att vara ett redskap, till ett vittnesbörd och för att visa på en räddningsväg, är församlingen idag uttagen ur världen. Hur då, vi lever ju här? Ja, men det finns något som Gud har lagt ner i människan. Människan är en evighetsvandrare. De år vi lever här i tiden går väldigt snabbt förbi. 70, 80 år lever människan och livet fylls av omsorg, det fylls av bekymmer för hur vi ska få det bättre, hur vi ska lösa vår välfärd. Livet rullar på och vi märker hur åren går. Vad har man lyckats åstadkomma? Det gäller att fylla livet så mycket som möjligt med nöjen, karriär eller något annat. Alltid finns det något

som drar och lockar för att fylla vår tid.

Men så tappar vi bort det mest väsentliga i hela vårt liv, det är att vi snart en dag ska göra räkenskap inför Gud.

Vi möts ständigt av rapporter om att livet helt drastiskt kan ta slut för många, när vi minst väntar det. Vi har upplevt skrämmande händelser i vårt land den sista tiden. Vi ser hur snabbt allting förändras. Det politiska klimatet och lagstiftningen har svängt oerhört bara de sista åren, vilket även det är ett tidstecken.

Kom ihåg att Gud har lagt ner evigheten i människan. Tiden här är kort, men vi har ett hemland och ett mål för vår vandring.

Mose var också han en troshjälte som omtalas i samma kapitel. Han hade allting förspänt. Han fick växa upp i konungapalatset, räknas som Faraos dotterson med alla förmåner och resurser. Man kan tycka att han genom sitt inflytande skulle kunna nå väldigt långt och även kunna använda det han disponerade för att reformera Egypten för att det judiska folket skulle få lite bättre livsvillkor. Men också han nåddes av en himmelsk kallelse som Gud lade ner i honom, vilken ledde till att han försmådde att låta kalla sig Faraos dotterson.

Han ville hellre utstå lidanden med Guds folk än att en kort tid leva i syndens njutning.

Vad är det som gör att detta är så aktuellt att lyfta fram just idag? I Lukas 17 undervisar Jesus. Han talar och visar genom sitt tal på vad som kommer att ske i den yttersta tiden. Jag är helt övertygad om att det här handlar om våra dagar. Det finns så mycket som talar för det. Jesu tal i Lukas och på många andra ställen handlar om att han kommer snart. Tiden går mot sitt slut! Så här står det i vers 26:

-Såsom det skedde på Noas tid, så skall det också ske i Människosönens dagar. Människorna åto och drucko, män tog sig hustrur och hustrur gavs åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken då kom floden och förgjorde dem allesammans.

Såsom det skedde på Noas tid, säger Jesus. Vad skedde på Noa tid? Man köpte och sålde. Men har man inte gjort det i alla tider? Ändå finns det en väsentlig skillnad i våra dagars marknad. Vi skulle kunna gå flera tusen år bakåt och plocka fram ett historiskt sammanhang där det handlar om att köpa och sälja och så gå

fram ända till 1800-talet och människorna skulle på olika sätt känna igen sig. Det har trots allt varit begränsningar i köp och handel. Jämför med det som har skett nu bara det sista århundradet eller de sista decennierna. Nu har allting globaliserats med en oerhörd hastighet. Köpandet och säljandet har inga gränser, vare sig länder eller block emellan. En konsekvens av denna okontrollerade globala handel är att hela jorden kommit i obalans.

Det finns rapporter som talar om hur

det vara vid Människosonens tillkomme.

Inästa vers talar Jesus om Lots tid. Vem var då Lot? Varför står det inte Abrahams tid? Abraham var ju den egentliga huvudpersonen i hela berättelsen om hans uttåg, kallelse och om löftet. Abraham var den som trodde Gud och gick ut fastän han inte visste vart han skulle komma. Han var under hela sitt liv trogen sin himmelske Herre och den kal-

med överflöd på allting, så värnade man inte om den fattige och den betryckte och änkan. Trots överflöd av allting så förtryckte man de fattiga. *"Detta var din syster Sodoms missgärning"*, skriver Hesekiel. Konsekvenserna blir ett totalt sönderfall, en total upplösning av detta Sodom. Gud stiger ner, eftersom ropet från de betryckta i Sodom och Gomorra har nått upp till honom. Alla dessa som i sin nöd och ångest har ropat upp till Gud, är bönhörda. Och så stiger Gud ner. Budskapet är att det finns ingen frälsning, det finns ingen räddning. Ett fruktansvärt budskap. Det är förhärdelsens följder. Man är så inne i sina liv, man är så intagen av alla omständigheter att man vare sig ser eller hör.

När änglarna kommer in i Sodom försöker de rycka tag i Lot. Lot går till sina mågar och säger att domen är över oss, vi måste fly härifrån. Men de menade att han skämtade. Skämt mitt i detta allvar i elfte timmen. Men Lot blev räddad. Varför? Jo, för att Abraham fanns där. Abraham bad till Gud och det får också vi göra. Vi får bedja för varandra, med varandra, vi får bedja för vårt land och folk.

Måtte vi nå ut, inte med ett budskap om att slå sig till ro här i tiden. Vårt budskap talar om att han kommer. Förbered dig att möta honom. Vi har här ingen varaktig stad utan vi söker efter den tillkommande. Det här är ingen verklighetsflykt, nej, det är en sanning som presenteras i Guds eget ord. Mänsklighetens enda hopp är att Jesus kommer snart.

Mitt i dessa globala apokalyptiska skendelen ser vi ändå i Guds ord hur Jesus lyfter fram och ser människan. Systemen går inte att rädda men det finns hopp för människan. Så länge det heter idag så är det frälsningens dag; i morgon kan det vara försent. Idag kallar Herren på dig. Han vill möta dig, han vill rädda dig, du kan bli ett med honom. Du kan ta emot Jesus som din Frälsare, bli uttagen ur denna värld, få ett nytt liv tillsammans med honom.

Vi ska avsluta med Luk 21. Här talar Jesus också om vad som ska ske i den yttersta tiden, från vers 25:

-Och tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå

Måtte vi nå ut, inte med ett budskap om att slå sig till ro här i tiden. Vårt budskap talar om att han kommer. Förbered dig att möta honom. Vi har här ingen varaktig stad utan vi söker efter den tillkommande.

det kommer att se ut på denna planet inom några decennier om vi inte sätter stopp för koldioxidutsläppen. Det är en oerhörd känslig fråga för det handlar om vår välfärd, den välfärd som ett fåtal av jordens befolkning åtnjuter och värnar oerhört om. Den välfärd som är uppbyggd på andra människors olycka, den nöd som de flesta av jordens befolkning lever i. Men industriländerna vare sig vill eller kan, för sin egen välfärd och utvecklings skull, på allvar ta itu med frågorna som exempelvis handlar om miljön.

Koldioxidutsläppen ger onormala växthuseffekter, så att hela jorden upphetas med både översvämningskatastrofer och svältkatastrofer som förödande konsekvenser.

Man söker olika lösningar, men kärnpunkten är, att om vi på ett konkret sätt vill lösa problemen, då måste vi säga nej tack till vår välfärd. Det här är inte mina ord utan jag citerar vad erkända vetenskapsmän har sagt. Oftast når de inte fram med sitt budskap. De tystas ner för det finns så många andra intressen och krafter som vill få fram sitt mer anpassade budskap. Köpandet och säljandet har inga gränser.

Såsom det skedde på Noas tid så skall

lelse som var nedlagd i honom. Men här talas om Lot, Abrahams brorson. Jesus säger: *"Såsom det skedde på Lots tid"*. Var hade Lot sitt fäste?

Det står om Lot att han drog ut med Abraham då han nåddes av kallelsen. Han följde med Abraham och sen när de kom till ett visst skede på vandringen var de tvungna att skiljas åt. Där står det om Lot att han drog ner mot Sodom och Gomorra. Han såg dess skönhet, han såg den materiella välfärden och så drog han ner in emot Sodom.

Han fick sin plats i Sodom bland de som satt i porten, bland domarna i staden. Men såsom det skedde på Lots tid... Då bibeln talar om Sodom och Gomorra är det ingen trevlig läsning; det är inga direkt uppmuntrande rapporter vi nås utav. Det talas om att Gud hade beslutat att göra en ände på den ondska som rådde i Sodom och Gomorra. Såsom det skedde på Lots tid... Vad var Sodoms synd?

Många gånger då vi hör talas om Sodom nämner vi homosexualiteten, onormala samlevnadsförhållanden, lös-släpptheten och omoralen. Ja visst, det existerade där, men egentligen är det bara konsekvenser utav ett annat avfall som vi möter då bibeln beskriver Lots tid. Trots att man hade det materiellt gott,

rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen. Ty himmelens makter skola bäva.

Låt oss stanna inför de här versarna om att ångest skall komma över folken. Vad är det för ångestrop vi hör? Många ångestrop når oss genom nyhetsmedia och genom människor vi möter. Människor som ringer till oss, människor som lyssnar på våra radiosändningar eller hör av sig på olika sätt.

Exempelvis vårdkrisens kölvatten möter vi många sargade människor, psykiskt skadade. Det är ångestrop man hör. "Ångest ska komma över folken...". Så står det om denna ängslan för det som skall övergå världen. Den finns där, även om man många gånger med olika substitut försöker bedöva den. Gud har nämligen i människan lagt ned denna längtan om befrielse och tillfredsställelse, om att få uppleva sann frid, en frid som aldrig går att köpa på vare sig apotek eller systembolag.

Tänk att vi sitter inne med detta fridens budskap, med denna nyckel att lösa människornas behov. Måtte Gud få ta tag i oss och kunna använda oss för att på ett ännu mer överflödande sätt sprida evangelium. Himmel och jord ska förgås, men inte Hans ord. Det står fast, det kommer att gå i fullbordan. Gud vill. Frågan är om vi vill. Gud vill att alla människor ska komma till kunskap om sanningen och bli frälsta. Ångest, ängslan och förskräckelse står det här, över det som skall övergå världen.

Så här står det i versen som följer:

-Och då skall man få se Människosonen komma i en sky med stor makt och härlighet.

Vi vill inte skrämman människor, man blir nog skrämmd ändå av den värld vi lever i, men vi har ett hoppets budskap. Nästa vers säger:

-När detta begynner ske då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.

En stor dag ligger strax framför - Jesus kommer!

Idag är frälsningens dag, nådatiden är fortfarande idag! När tiden var inne sände Gud sin Son och så inleddes denna nådatid. Jesus öppnade vägen till Fadern för människan att försonas med Gud i Jesus Kristus. Nådatiden inleddes i första församlingens tid, och man utropade redan då: Tiden är kort, Jesus kommer snart! ■

Julhälsning från Comunidad Maranata

Stina Fridolfsson:

För Gud kan ingenting vara omöjligt!

Alldeles intill Comunidad Maranatas missionscenter i Santo Domingo, finns längs trottoaren en hel rad skjul. När vi för närmare femton år sedan flyttade in i detta fattiga förortsområde av huvudstaden, så hade nyligen ett par familjer flyttat in från landsbygden. Deras bostäder består av brädlappar, masonitskivor och rostig, trasig kor-rugerad plåt.

Medan Arne Imsen fortfarande hade möjlighet besöka landet, såg han till att de fick en vattenledning med en ordentlig kran, där de kan hämta vatten. Och att de också fick cementgolv i sina bostäder. Men toaletter har de inte, och när man går förbi, är ofta stanken plågsam. Männen sitter på trottoaren mitt emot och spelar domino, medan kvinnorna tvättar och hänger tvätten på hönsnäts- och taggtrådsstängslet till den närbelägna skolan.

I denna miljö bor Aura, som vi lärde känna för många år sedan. Hon och hennes man Estelio hade då tre små barn, och de kom ivrigt till varje möte, och lät också döpa sig. Sedan blev det problem. Estelios mor flyttade också dit, en kvinna som till en del försörjer sig på något woodoliknande trolleri. Familjen drog sig från församlingen, än om de fortfarande bor kvar.

När jag nu kom tillbaka till Santo Domingo, fick jag åter kontakt med Aura. Barnen är nu vuxna, och mannen har lämnat henne. Hon bor i en holk som byggts uppe på taket till skjulet där några av hennes släktingar bor. När det regnar, forsar floder av regn in och dränker kläder och madrasser.

Aura började komma till lektioner jag har i alfabetisering och lästräning. Hon har stavat igenom en enkel läsebok, och ivrigt plitit ner de läxor hon fått i en liten skrivbok. Sedan fortsatte vi med en liten bok som berättar om Jesu födelse, utifrån Lukas evangelium. När Aura läst den enkla berättelsen om Maria och hur ängeln kom till henne, så fick hon en Bibel. Vi slog upp bibeln och läste texten där, och samtalade litet över vad ängeln sa till Maria: "För Gud kan ingenting vara omöjligt". Sedan kom Aura med bibeln till kvällens bibelstudium, och började trevande leta fram texten vi läste.

På församlingsdagen vi nyligen hade, var Aura med. När så brödet och vinet delades, såg man att hon tydligt brottades i sitt inre, sedan tog hon mod till sig och deltog i brödsbrytelsen. Berne kallade henne till sig efter mötet, och påminde henne om att i församlingen har hon verkliggen sitt hem.

Och Aura kommer stilla till mötena och lyssnar. Många år i smutsen, stanken, förnedringen har inte gått obemärkt förbi. Men det pågår en förvandling. Aura, som mest kom i korta shorts och solkigt linne, kommer nu i en kjol och ren blus. Och något av ett inre skimmer återspeglas i hennes ansikte, när hon besvarar hälsningen "Gud välsigne dig!"

För Gud kan ingenting vara omöjligt. Tack för förbön och offer till missionsarbetet i Santo Domingo. För Gud kan ingenting vara omöjligt. ■

I DÖDENS TJÄNST

Text: Arne Björkman

Som barnmorskestuderande tvingades Gunilla Gomér att delta vid aborter. Efter att ha upplevt hur det är att ta emot ett levande aborterat barn, orkade hon inte längre fortsätta sin utbildning. Hon berättar: -Barnet var stort och det levde när det kom ut. Vi uppmanades att så snabbt som möjligt ta ut det och försöka undvika att mamman skulle se det. Jag fick ta ut det i sköljen i ett bäcken med lock på. Jag kände mig som en änglamakerska. Betald av staten.

Gunilla Gomér berättar att aborten skedde rutinmässigt. Hon kunde inte se att de andra sköterskorna reagerade. De stoppade barnet i en stor svart påse och meddelade vaktmästaren att hämta det. "Brännbart avfall" stod det på påsen. Hon säger: "Den dagen bestämde jag mig för att om detta är 'ett neutralt förhållningssätt' kan jag inte bli barnmorska. Jag ville hjälpa till att ge liv. Se nytt liv komma till jorden och se det fantastiska i det."

I **Thoralf Gilbrants** bok *Tidens tecken* kommer en abortläkare, **David Gilson**, till tals. Han gav sig själv och sina aborterande kollegor betyget: "Vi är ingen-

ting annat än helt enkelt mördare." Han berättade att han avlivade nio spädbarn på en vecka. Sex av barnen var fem till sex månader gamla. En var omkring fyra månader, de övriga yngre. De var alla människor. Några av dem andades. Bara ett av barnen var dött. Det rörde sig inte, men de andra vred på sig och andades. Flera grät av full hals.

Att inte flera människor reagerar inför den lagliga fosterfördrivning, som bedrivs i Sverige och andra länder, beror troligen på att de inte känner till vad abort egentligen innebär. Abort är att kallblodigt och hänsynslöst mörda ett levande barn, som är skapat till att leva och verka på jorden.

I Guds ögon är nämligen livet heligt och okränkbart. Människan är skapad till Guds avbild. Den som mördar en människa drabbas av Guds dom. I första Johannesbrevet 3:15 står det att ingen mördare har evigt liv i sig. På de svenska sjukhusen pågår idag en grym förintelse på ofödda levande barn. En förintelse som är lika rå och hänsynslös som förintelsen av judar och andra under det senaste världskriget. Läkare som är satta till att rädda människoliv, ställer sig i dödens tjänst på ett skrämmande sätt. Enligt Socialstyrelsen utfördes 33 363

aborter i Sverige under år 2002. Det var en ökning med fem procent från föregående år. Tonårsaborterna ökade med 12 procent. Men under de senaste sju åren har tonårsaborterna ökat med hela 50 procent.

Kamp mot kärnfamiljen

Kolumnisten **Marie Söderqvist** på Expressen skriver om **Charlotta Levays** bok *Myten om den sexuella revolutionen*:

"Hon konstaterar också att den för kvinnors sexlivs skull så omhuldade aborten har en baksida. Sällan uppmärksammade bieffekter av aborter är depressioner, ånger och livslånga trauman. Ett högt pris att betala för en sexualitet som egentligen inte alls är vår, kvinnornas, utan snarare en pådyvld föreställning från 70-talsideologier som vill krossa kärnfamiljen och befria det som de påstod var den naturliga sexualiteten."

Det är Herren själv som skapar det lilla barnet i moderlivet. De människor som är påverkade av utvecklingslära och tillfällighetstänkande bör noggrant tänka igenom vad som står skrivet i psalm 139: 19 i Psaltaren:

-Dina ögon såg mig när jag ännu var ett utvecklat foster. Alla mina dagar blev skrivna i din bok, de var bestämda innan någon av dem hade kommit.

Och till profeten Jeremia sade Gud:

-Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, och innan du kom fram ur moder-skötet helgade jag dig.

Vad hade inte mänskligheten gått miste om ifall David och Jeremia hade blivit aborterade. Alla aborterade barn har Herren haft en speciell plan för, precis som han har ett särskilt syfte med ditt liv. Men nu är de mördade allihop. Av män och kvinnor med läkarlegitimation. Djävulen skördar sina offer.

I andra Timoteusbrevet 3 sägs det att människorna i den sista onda tiden ska vara stolta och råa och tänka endast på sig själva. Den naturliga kärleken mellan en mor och hennes barn ska vara försvunnen. Om ett barn är oönskat är det bara att låta avliva det med samhällets hjälp. Detta är ett ytterst perverst tillstånd.

Att döda ett ofött barn kallas med ett värdeneutralt ord för abort. I verkligheten är det mord och borde också kallas för mord. Fosterbord är att våldföra sig på det ofödda barnet. Att döda ett ofött barn kallades tidigare i lagen för fosterfördrivning och var straffbart ända fram till den första januari 1975. Straffen för kvinnor som hade dödat sina ofödda barn var ofta höga. Fram till 1800-talet rådde dödsstraff. År 1921 sänktes straffen för både fosterfördrivning och mord på redan födda barn. Och 1938 - under den värsta nazisttiden - antogs i Sverige en lag, som tillät s.k. abort vid sjukdom, kroppsfel eller svaghet hos kvinnan eller om risk för fosterskada förelåg. Följderna av 1930-talets liberala abortlag var att man började tumma på människolivet, på det ofödda barnets självständighet. **Barnets rätt att leva var inte längre självklar.**

I en stort uppslagen artikel i Världen idag berättar överläkare **Olof Rugarn** om abortsituationen på de svenska sjukhusen i dagsläget. Han berättar om läkare som undviker gynekologin och obstetrikern för att slippa medverka vid aborter. Han berättar om sjukvårdspersonal som mår dåligt av abortingreppen och om okunniga kvinnor, som inte får alla fakta om vad en abort handlar om. Han berättar också om att kvinnorna inte får ordentliga upplysningar om hur en abort går till och om abortens långsiktiga konsekvenser, som gör att abortingreppet blir en chockartad upplevelse för många kvinnor.

Barnet en gåva

Caroline blev gravid vid 18 års ålder.

Några månader in i graviditeten tydde ett prov på att hennes barn hade Downs syndrom, en utvecklingsstörning. Läkarna föreslog att Caroline skulle göra abort. Hon berättar: "Men de förstod snart att vi inte ville det. Vi såg barnet som en gåva till oss. Skulle hon ha Downs syndrom, så skulle det vara en mening med det."

Caroline födde en flicka, som var fullständigt hel och frisk. "Det var helt idiotiskt att de erbjöd mig abort", säger hon.

Enligt svensk abortlagstiftning får en kvinna låta avliva barnet utan begränsningar upp till vecka 18. Har kvinnan "särskilda skäl" får hon låta döda barnet upp till 22:a veckan. I Sverige utförs

medicinsk abort med hjälp av piller i sjunde graviditetsveckan vid Norra Älvsborgs Länssjukhus, avled sex dagar efter aborten. Händelsen anmäldes till Socialstyrelsen. Trollhättans Tidning skrev den fjärde juli 2003 om fallet.

Tjejtidningen Frida skrev den 15 april 2003 om vad som hände, när en ung flicka gjorde abort: "Sara, 16 år, är en av tusentals tjejer som årligen gör abort i Sverige. För henne blev livet ett helvete efter ingreppet. Ångesten över att hon dödade ett barn drev henne till att försöka ta självmord."

Sara hade gjort en tvåstegsabort i femtonde graviditetsveckan. Hon berättar att det var det värsta hon hade varit

Alla aborterade barn har Herren haft en speciell plan för, precis som han har ett särskilt syfte med ditt liv.

cirka 230 aborter per år i vecka 18-22. För ett par år sedan diskuterade man att sänka abortåldern med en vecka, men det förslaget gick inte igenom. Man räknade med att foster i den här åldern ändå inte är livsdugliga.

Den 27 maj 2003 föddes **Aaliyaha Hart** i Birmingham i England. Hon ska vara den minsta babyn, som någonsin har överlevt i landet. Hon vägde endast 340 gram vid födseln. Redan under graviditeten såg läkarna att barnet växte för långsamt. Därför ville de abortera fostret. Men föräldrarna sade nej. Barnets mor, Lorraine Hart, berättade i BBC: "Jag bara grät och grät. Jag kunde inte tro att något så litet skulle överleva. Hon var otroligt liten, men hon var aktiv. Hon viftade med armarna och var en egen liten person. Men hon klarade sig - det var det viktigaste för mig."

En kvinna som gjorde en så kallad

med om. "När jag sitter på toaletten hör jag ett plums och ser hela fostret åka ner i toastolen. Det var hemskt. Jag blev alldeles kall inombords och skakig i hela kroppen. Då förstod jag verkligen att det jag hade inom mig skulle ha blivit ett riktigt barn."

Efter aborten fick Sara panik och ångrade vad hon hade gjort. Hon säger: "Jag kände mig hemsk och det kändes som om jag hade dödat mitt eget barn." Då Sara kom hem ökade ångesten. Hon isolerade sig och till slut försökte hon ta sitt liv. "Ingenting kändes meningsfullt längre, jag hade ju redan dödat en människa."

Den 26 februari -03 presenterade stiftelsen Kvinnoforum/ Xist en rapport som bl.a. visade att unga gravida kvinnor pressas av vårdpersonal till att göra abort. Rapporten bygger på en intervjustudie med 30 kvinnor i Stockholms län, vilka fått barn när de var mellan 15 och 18 år.

Många av dem hävdade att de känt sig pressade att göra abort av mödravård och socialtjänst.

Anna Tengqvist vid Kvinnoforum kommenterar rapporten: "Studien bekräftar det vi sett i vår verksamhet. Många av tjejerna på vårt allaktivitetshus Xist har det jättebra, men många har det riktigt tufft och har verkligen behandlats kränkande som unga mammor."

Tonårsaborterna har som tidigare påpekats ökat med 50 procent de senaste sju åren. Mellan 2001 och 2002 ökade aborterna över lag med fem procent, medan tonårsaborterna ökade med hela tolv procent. Tre av fyra svenska tonårsflickor som blir gravida väljer att göra abort. Detta gör att Sverige särskiljer sig markant från det övriga EU. Det är ingen överdrift att påstå att inget EU-land kommer i närheten av Sverige. Vårt land ligger också främst i Norden. Medan det görs 25 aborter per tusen tonårsflickor i Sverige, utförs det 14 i Danmark, 15 i Finland, 19 i Norge och 21 i Island. Även då det gäller antalet aborter bland alla kvinnor mellan 15 och 44 år ligger Sverige före de andra länderna.

Ytlig abortdebatt

Politiker och media söker nu förklaringar till varför tonårsaborterna ökar så mycket i Sverige. P-pillerskräck, tidigarelagd sexualdebut och dokusåpor i TV är några av de förklaringar man ger i media. "Det är ingen tvekan om att det krävs forskning på det här området för att få en förklaring till varför aborterna fortsätter att öka", säger Socialstyrelsens chef **Viveka Odland** till Dagens Nyheter. Östgöta Correspondenten ifrågasätter den ytliga abortdebatten och skriver:

"Man vet inte varför, men lösningen sägs vara densamma som alltid: mer information och mer preventivmedel. Frågan är om det verkligen bara är det det hänger på med tanke på hur mycket vikt man alltid lagt vid sådant i Sverige. Uppenbarligen finns det andra, och mer svårarbetade, förklaringar än de rent materialistiska."

Ja, det är kanske på tiden att man söker svaret på problemet i Bibeln. Både abortläkare och ungdomar behöver få lära sig vad Guds ord säger om människolivet och om hur vi ska leva våra liv.

Från och med den första januari 1975 blev mammans mage den farligaste platsen för ett barn att vistas på. Våld, miss-handel och mord ökar i landet. Men hur ska folk få respekt för människovärdet om de redan tidigt i livet får lära sig att oönskade individer kan avlivas, då det passar föräldrarna och det antikristliga samhället.

Sedan den första januari 1975 har nära nog en miljon ofödda barn dödats i laglöshetens Sverige. Också abortförespråkare anser att aborttrafiken har gått alldeles för långt nu. Den välkände världsjournalisten **Ulf Nilsson** skriver i en krönika i Expressen den fjärde augusti 2003: "Även vi som är för rätten att välja (pro choice i USA) måste fråga oss om denna masseliminering av oönskade barn är rimlig: ser vi till SIFFRORNA handlar det ju om ren massaker."

Ett ständigt blodigt världskrig förs mot de ofödda. En fruktansvärd aborttrafik fyller sjukhusen och tränger undan sjuka, så att de inte kan bli opererade i tid. Dessutom kostar aborterna flera miljoner kronor varje år. Pengar som istället kan användes till vård av sjuka. Men värst av allt är ändå den grymma nedvärdering av livet som sker hos människorna. Vårt lands abortstatistik är det mörkaste bladet i Sveriges blodiga krigshistoria.

Ett barns biologiska liv uppstår i och med befruktningen. Det är då - inte senare - som barnet börjar sitt liv. Varken födseln eller tillståndet under fosterperioden betecknar något nytt. Från den första stunden är barnet en människa, som redan har sina arvsanlag. Det är då redan bestämt av Gud vad barnet ska bli. Det naturliga borde då vara att det ofödda barnet har lagens beskydd för sin rätt till liv. Tyvärr är det inte så i Sverige idag. Istället har föräldrarna rätt att döda sina barn om de är oönskade. Den här bristen på respekt för människolivet kan jämföras med nazisternas dödsexperiment med judiska fångar i Hitler-tyskland. Vår tids grymma bödlar är klädda i vita rockar - i dödens tjänst. ■

Källmaterial: Tidens tecken av Thoralf Gilbrant, Expressen den 15 oktober 2003, Världen idag den 30 maj 2003, JA till Livet-Nytt nummer 2 och 3-2003.

Text:
Berno Vidén

För ett år sedan talade finansborgarrådet **Annika Billström** via media om, att hon skulle göra vad hon kunde för att få ut Maranataförsamlingen från fastigheten den hyr i Bromma. Orsaken var församlingens obekväma åsikter.

Nu, ett år senare, meddelar socialborgarrådet **Margareta Olofsson (v)** via tidskriften *Situation Stockholm*, som med stora rubriker basunerar ut att Maranatas hotell förespråkar aga, att staden inte har råd att vråka Maranata; "Tyvärr måste vi vänta ut dem, eftersom det blir alldeles för dyrt att bryta kontraktet nu."

Sedan 1987 hyr Maranataförsamlingen en av Stockholms stad anvisad fastighet i Bromma. I hyreskontraktet står angivet att församlingen ska bedriva hotellverksamhet. Hyresavtalet är framtaget under långa mödosamma förhandlingar. Detta till trots uppmanar nu socialborgarrådet till allmän bojkott mot församlingens hotell.

Stockholms stad har under mer än trettio år varit Maranataförsamlingens hyresvärd. Under alla dessa år har kommunens sociala förvaltningar flitigt anlitat församlingens hotell. Mot denna bakgrund är följande uttalanden av Stockholm stads högsta ledning i SVT, ABC-nyheterna, den 26 november i år mycket anmärkningsvärda.

På reporterns fråga om Olofsson vill bojkotta hotellet, svarar hon: "Ja, det vill jag."

ABC: Kan du göra det?

Olofsson: Jag kan tala om det, att man inte ska placera barnfamiljer där. Jag tycker inte det är lämpligt av många skäl - inte ens att man ska ha barnfamiljer på hotell - och definitivt inte om man har plakat där det står att det är något som totalt strider mot lagen. Och i det här inslaget så såg vi ju en annan

För mer information i detta ämne, läs också Arne Björkmans artikel "Det mörkaste bladet i Sverige blodiga historia" i MA 3-2001. Beställ den kostnadsfritt från Maranataförsamlingen (kontaktinfo. sid. 31) eller läs den på www.maranata.se

Stockholms stads socialborgarråd:

-Man ska överhuvudtaget inte placera folk på Maranatas hotell!

bild bredvid också där man tog upp om homosexuella.

ABC: Vi kan se bilden här.

Olofsson: Ja, och det är ju inte heller någonting som är förenligt med stadens policy, så att av det skälet så ska man ju inte heller placera några vuxna - man ska överhuvudtaget inte placera folk på Maranatas hotell.

ABC: Men, betyder det här att du manar till en allmän bojkott?

Foto: www.stockholm.se

Socialborgarråd
Margareta Olofsson (v)

Olofsson: Ja, det gör jag.

ABC: Att man inte ska använda dem?

Olofsson: Ja, det gör jag.

ABC: Kan man göra det? Alltså, räcker det med att ha obekväma åsikter?

Olofsson: För att man inte ska placera där? Ja, det är ju fortfarande så att det är stadsdelarna som själva placerar, och de får leta efter andra alternativ.

Citaten ovan är ordagrant återgivna. Längre fram i intervjun påstår borgarrådet att församlingens hotell inte följer vare sig stadens policy eller lagen. Tidigare i somras hälsade finansborgarrådet Billström "å alla stockholmarnas vägnar" den homosexuella prideveckan välkommen till Stockholm. Är det den policy medborgarna måste anta för att inte bojkottas av politikerna?

RFSL-ungdom har tilldelats 1 290 000 kronor av allmänna medel för sin skolmission. Medlen har bland annat använts till att analysera läromedel. Samtliga biologiböcker klassades av RFSL ut såsom okunniga och fördoms-

fulla. Skolminister Thomas Östros lovar att med kraft åtgärda bristen. Är det den policy alla stockholmarna ska skriva under på för att undkomma repressalier från politikerna?

Politikerna är ute på farliga vägar. Att genom påtvingade åsikter och ekonomiska sanktioner söka styra medborgarnas näringsverksamhet är fascistiskt. Varken Annika Billström eller Margareta Olofsson har bemödat sig att ta reda på fakta om Maranataförsamlingens verksamhet innan de fräckt går ut och diskvalificerar hela rörelsen som illegal och suspekt. ■

Hotell Pilgrimshems reception. Det som i Margareta Olofssons fantasi blev "plakat där det står att det är något som totalt strider mot lagen" är en skrift utgiven 1991, inringad till höger. Den agaförespråkande bibeln ovanför nämnde hon dock inte.

Artikelserie: Härlighetens Gud uppenbarar sig!

Skapelsen

Samvetet

Israel

Lagen

Jesus Kristus

Församlingen

“Ända ifrån världens skapelse...”

Text: Paulus Eliasson

“Bröder och fäder, hör mina ord! Härlighetens Gud uppenbarade sig...” Så underbart börjar den kristna församlingens första martyr, Stefanus, den predikan där han går igenom Guds verk genom tidsåldrarna. Han inleder med att förklara: Gud gjorde sig synlig! Därifrån utgår hans förkunnelse, och han berättar hur Gud genom olika tider och på olika sätt låtit sig ses; för att till slut avsluta proklamationen med en vision av själva himmelen: “Jag ser himmelen öppen, och människor stå på Guds högra sida!” Herren visade sig – och jag såg honom!

Syftet med denna artikelserie är att visa på just detta faktum att Gud vill synas, och att han på olika sätt i olika tider låtit sig komma till uttryck. För att människan ska kunna bli frälst, och för att ingen ska kunna säga: Jag visste inte.

Ger man sig idag ut för att tala med människor om Jesus, möter man ofta det argumentet: “Jag kan inte tro det jag inte ser.” En man som jag förde en lång och livlig diskussion med för något år sedan, uttryckte sig såhär: “Om nu Gud finns – varför får jag inte se honom? Han kunde göra det enkelt för sig; skriva ‘Jag är Gud, var snälla mot varandra!’ på må-

nen, till exempel. Ett ovedersägligt bevis som alla måste böja sig för.” Med detta menade han sig ha avfärdat tron på en gud. “Syns han inte på mina villkor – så finns han inte.”

Ett intressant resonemang – och låt oss för ett ögonblick följa det linan ut. Vi föreställer oss att Gud skriver på månen. Vilket språk skulle vara lämpligt? Svenska? Engelska? Kinesiska? Alla har

***Gud har skrivit
på månen! Han
har berättat
om sig själv på
varje blomma,
fågel, berg och
människa.***

de sina brister; eftersom de är begränsade i fråga om vilka människor som kan förstå dem, och de är också begränsade i tid. Språk förändras från tid till annan. Ja, sätten som vi kommunicerar på förändras, men ändå vill jag hävda: Gud har skrivit på månen! Han har berättat om sig själv på varje blomma, fågel, berg och människa.

Psalmisten utropar:

–Himlarna vittnar om Guds härlighet, himlavalvet förkunnar hans händers verk. Den ena dagen talar om det för den andra, den ena natten kungör det för den andra, utan tal och utan ord, deras röst hörs inte. De når ut över hela jorden, deras ord når till världens ände. (Ps 19:2-5)

Innan vi går vidare, låt oss se tillbaka på Bibelns berättelse om skapelsen. Varför skapar Gud? Jo, för att göra sig känd. Han placerar inte människan i en kal öken, utan i en av Honom själv formgiven lustgård, på en fruktsam jord – där allting var gott. Där kunde de första människorna höra predikan om Guds härlighet när de såg upp mot himlarna. De kunde höra den ena dagen tala till den andra och säga: “Herren är Skaparen! Herren är god!” Och vittnesbördet gick ut över hela jorden – utan tal och utan ord.

Med sorg måste vi konstatera att i och med syndafallet, vittnar skapelsen också om något mer än Guds härlighet – nämligen ger den ett vittnesbörd om syndens konsekvens. När Adam och Eva syndade, lades skapelsen under förgängelsen.

–Därför skall marken vara förbannad för din (människans) skull. (1 Mos 3:17)

Ändå menar bibeln att vi ännu i denna dag i skapelsen kan se ett så tydligt vittnesbörd om Gud att vi inte kan missta oss. Då aposteln Paulus i Romarbrevet för oss in i frälsningens under, börjar han med att förklara både judar och hedningar för syndare. Då han talar om

hedningar, alltså sådana som inte fått sig lagen given, nämner han först att de har skapelsens vittnesbörd:

–Det man kan veta om Gud är nämligen uppenbart ibland dem, Gud har ju uppenbart det för dem. Ända ifrån världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är de utan ursäkt. (Rom 1:19-20)

“Det man *kan veta*.” Det finns alltså någonting som inte är lagt på trons plan, utan som är en ren kunskapsfråga om Gud. Vi *kan* veta något om Gud. Vi kan nämligen veta bland annat att han har gudomlig makt och natur.

Hur kan vi veta det? Jo, själva skapelsen skapar frågor hos oss. Frågor som i sig själva faktiskt bär något av svaret. Man talar inom debatten kring gudsbevis om “Ingen törst utan vatten”.

Var kommer allting ifrån? Vem har skapat det? Hur kom det hit? Till vilket syfte är allt? Vilket mål har det? Man kan här nämna sådant som “det kosmologiska gudsbeviset” - alltså att vi har ett gudsbevis i det ordnade universum. Inget annat än en tanke kan göra en sådan ordning.

Detta är saker man kan komma fram till utan att ha läst bibeln, utan att känna till någonting om Gud. Romarbrevet säger att även den som inte fått den skrivna uppenbarelsen eller hört evangelium genom människor är utan ursäkt.

Bibeln menar att vi ännu i denna dag i skapelsen kan se ett så tydligt vittnesbörd om Gud att vi inte kan missta oss.

I detta sammanhang vore det naturligtvis mycket intressant att ta upp en diskussion omkring darwinismen, utvecklingsläran och olika slump teorier. Idén att allting kan ha kommit ur en “ursoppa” av gynnsamma molekyler, vilka vid ett gynnsamt tillfälle förenades och blev en cell. Denna cell skall på ett ännu inte uttrännsakat sätt fått liv, och sedan genomgått positiva

mutationer. Detta för att så småningom “skapa” mer avancerade livsformer.

Jag ska inte ta tid för denna diskussion, men kan bara konstatera en sådan sak som att oavsett hur många naturprogram man ser där detta ämne tas upp, använder man konsekvent ordet “skapa”. Avancerade livsformer “skapas” ur mindre avancerade dito. Någonstans säger det nog emot i människans logik: Slump skapar inte. Slump förstör. Ingen har sett ett hus

Människans totala missbruk av jordens resurser vittnar tydligt om syndafallet.

stå upp ur ruiner. Ingen har sett lägre energier sträva mot högre sådana. Den s.k. vetenskapen sätter krokben för sig själv genom sitt gudsförnekande, då den egentligen var tänkt att ligga till grund för en lovsång till tingens Skapare.

Bibeln säger att hedningarna i sitt iakttagande av naturen förstår att det finns en Gud – men att de har valt att inte prisa honom, utan istället bygga upp sina egna föreställningar. Det byggs upp en hel industri omkring förnekandet. Människor gör allt i sin makt för att förneka det man innerst inne förstår. Det uppstår begrepp som “evolution” och “de starkas överlevnad” - som i sin yttersta konsekvens resulterar i ett devalverat människovärde. Vi är inte längre Guds avbild med ett oantastbart värde som individer – utan framför allt led i en utvecklingskedja mot högre livsformer. Kan vi inte gynna utvecklingen, bör vi sälla oss till biologiens gång och träda ur ledet.

Men för den som med öppna öron vill lyssna till skapelsens vittnesbörd, kommer varje blomma att dra den skymmande slöjan mellan Gud och människan åt sidan. Ta månen, som jag nämnde inledningsvis. Gud har i sanning skrivit på månen. Utan månen skulle inget liv på jorden klara sig. Är det en slump att månen påverkar vår jord på det sätt som sker – där dragningskraften från vår närmsta himlakropp är en del av varje

växts och varelses liv?

Det finns en tydlig Guds signatur i allt skapat. Och inte bara det – människans totala missbruk av jordens resurser vittnar tydligt om syndafallet. Gud satte sin signatur – och detsamma har människan gjort. Inte till förbättring, men till förgängelse. Ingen protesterar nog om jag säger att merparten av de naturkatastrofer som drabbar oss är människans eget fel, utan att vi behöver se så långt tillbaka som Adam och Eva.

Skapelsens vittnesbörd säger oss inte allt om Gud. Det är bara en begynnelse. Men vilken begynnelse! Att inte fler människor låter sig fascineras av det vackra Gud gjort! Gud vill synas – och han började redan på den första dagen i tiden. Låt dig betagas av skapelsen. Då jag och en vän en gång gick på skidor i de norska fjällen, stannade vi till för att titta på bergen och vidderna omkring oss. Spontant utbrast vi: “Tänk vad mycket Gud skapat som bara står och ser vackert ut!”

Tänk vad mycket Gud skapat som bara står och ser vackert ut!

Lyssna till skapelsens vittnesbörd, och du ska se att den för dig som inte tagit emot Jesus som frälsare med tydlighet säger: “Det finns en Gud! Han är en god Gud, en mäktig Gud med osynliga egenskaper – och han vill ge dig sin härlighet.” Och samtidigt talar den till dig som tagit emot frälsningen. Du kan få göra samma erfarenheter som bibelns heliga fick göra. Kung David skådar upp emot himmelen och lovsjunger Herren:

–När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat, vad är då en människa att du tänker på henne, en människoson eftersom du tar dig an honom? (...) HERRE, vår Herre, hur härligt är inte ditt namn över hela jorden! (Ps. 8:4, 10)

I och med skapelsen börjar Gud dra slöjan åt sidan. Hans vilja är att vi ska söka Honom, förstå mer och mer av Honom, för att vi ska komma in i Hans gemenskap. För Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. ■

Gå ut i hela världen!

Bibeldagar på Bällsta • 30 dec - 6 jan

Välkommen att vaka in det nya året tillsammans med Guds folk. På Nyårsafton inbjuder vi till agapemåltid kl. 18.00 och nyårsvaka kl. 22.00.

Aktuella ämnen i bibelstudierna:

- ✓ Vad väntar Sverige 2004?
- ✓ Utbildningsväsendets värdegrund
- ✓ Slaget mot familjen
- ✓ Lärjungaskapets konsekvenser

Genuina väckelse- och befrielsemöten!

- ✓ Unga och gamla prisar Gud tillsammans!
- ✓ Levande väckelsesång
- ✓ Vittnesbörd och appeller
- ✓ Guds ords förkunnelse

Evangelisation på gator och torg!

- ✓ Traktatspridning
- ✓ Förkunnelse
- ✓ Väckelsång

Information och anmälan tel: 08-98 56 83

Maranataförsamlingens ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar i Dagens Nyheter på lördagar, eller på www.maranata.se

Adress: Bällstav. 100, Bromma.
 Buss 112 el. 113 till hpl. Solvalla

Överflöd blir mission!

**Kläder • Prylar • Möbler
 Böcker • Pianon m.m.**

**Pilgrimsskolans loppmarknad
 Lördagar kl. 11-15 (fr. 10/1-04)**

Allt överskott går direkt till missionen i Dominikanska Republiken, Litauen m.m.

Adress: Vassvägen 2A,
 Mellan Bromma K:a & Ängby torg
 Tel: 08-374006

AKTUELLT!!!

**Läs vad
 Olofsson glömde!**

"De följer vare sig lagen eller stadens policy!"

Uttalandet är Margareta Olofssons, socialborgarråd i Stockholm. En summarisk recension av två kampskrifter hon överhuvudtaget inte läst. (se sid 26-27)

Skaffa dig fakta och kunskap om ödesavgörande frågor för vårt land.

Läs, och finn ett aktuellt, angeläget och irriterande budskap.

Pris: 39:-/st

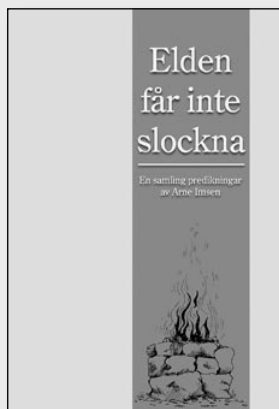

Åter i lager!

Maranatafolkets mycket efterfrågade sångbok finns nu åter på BMC-förlags lager. 684 sånger framsprungna i andlig miljö.

Sångboken har 480 sidor och är inbunden i mörkbrun hård pärm med guldtryck.

Pris: 110:-/st

"Elden får inte slockna"

Av Arne Imsen

50 års förkunnargärning i en bok

Några kapitelrubriker:

- Ni måste födas på nytt
- Rättsuppgörelsen i himmelen
- Änglarna, trivs de bland oss?
- Endräkten upprättas vid korset
- Guds nasir
- Himmelerikets politik
- Templet och de två vittnena
- Välkommen Jesus!

248 sidor
Hård pärm
Pris: 99:-

MÅNADENS KASSETT

Varje månad sänder vi ut ett
utvalt väckelsemöte, bibel-
studium eller radioprogram.
Välkommen att beställa.

240:-/år

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Adress

Alla priser är exklusive porto.
Beställningar sker enligt
nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte an-
nat anges, utgivna på BMC-förlag.
Mer information om dessa böcker
och kassetter finns på vår hemsida.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas
av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller
kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Gösta Karlson:

- ☐ Tillbaka till ursprunget (59:-)

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
(Timoteus förlag)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Jesus kommer (CD)
- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt fräst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöw*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sångare på
spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya
sjunger på engelska och swahili.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Nu sänkta priser!

Budget 345:-

Enkel 525:- (helg 475:-)

Dubbel 690:- (helg 625:-)

Kampanjpriser t.o.m. 10/3-04

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

**Arlanda-
Sthlm
390:-**

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Guds lov!

Mark 10:13-15, Ps 8:2-5

Och man bar fram barn till honom, för att han skulle röra vid dem; men lärjungarna visade bort dem.

När Jesus såg detta, blev han misslynt och sade till dem: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.

Sannerligen säger jag eder: Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin."

Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem.

HERRE, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela jorden, du som har satt ditt majestät på himmelen!

Av barns och spenabarns mun har du upprättat en makt för dina ovänners skull, till att nedslå fienden och den hämndgirige.

När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du har berett,

vad är då en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?